

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ: Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμὰς 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾶ 7.

Ἔτος Β'

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πετράκη, ἀριθ. 26 (πλησίον Μητροπόλεως)

Ἀριθμ. 11

15 Φεβρουαρίου 1899

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δοκίμιον Ἰλιάδος Α' (συνέχεια) Γ. Παράσχου—M. de Pierre Συμβολικὰ διηγήματα μετὰφρασις ὑπὸ I. Γ. Γιαννοῦκου.—Σε Σένα ποιήμα, ὑπὸ Μαρ. Πίπιζα.—Francois Coppée ἢ Ζηλοτυπία, μετὰφρασις καλλιτέχνου—Ὁ Μενεξὲς ὑπὸ N. Ζυχαρίου.—Τὸ Φλίμπουρο ποιήμα ὑπὸ Ἰω. Π. Ἰωαννίδου.—Ἡ περὶ τῶν βρυκολάκων πίστις (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ὑπὸ *.—F. Legrande Βιογραφία Σεβαστιανοῦ Φωβέλ (συνέχεια).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

1899

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ
ΧΡ. ΔΟΥΗ & ΕΥΑΓ. ΔΗΓΓΙΩΡΗ
Ἐν Κερκύρα ἐπὶ τῆς πλατείας

Καφενεῖον «ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ» ἐν Πάτραις
ΑΔΕΛ. ΒΑΓΕΝΑ

Τὰ ὠραιότερα καφείρια
Ἑγγλίας καὶ Γαλλίας ἐκόμισε τὸ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΡΗΓΑΤΟΥ
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ὅδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Ἄστου»
Κόπτης Παρισίνος, καλαισθησία ἐκτακτος.
Τιμαὶ λογικαί

ΟΔΟΝΤΟ-ΙΑΤΡΕΙΟΝ

Δ. Ι. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ καὶ Μ. ΔΕΡΒΗ
Πλατεία Ὀμοροίας

Παρ' αὐτῶ εὐρίσκονται ἐλιξήρια, σωζόδοντα, ὀδοντοτρίμματα καὶ σάπωνες. — Ἐντελῶς ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων.
Ἵσται ἐπισκέψεων 9—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Ὀδοντοϊατρικὴ Σχολὴ καὶ Κλινικὴ Ἀθηνῶν
Διευθυνομένη ὑπὸ τῶν ὀδοντοϊατρῶν
Δ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ καὶ Μ. ΔΕΡΒΗ
Πλατεία Ὀμοροίας (Ὅδὸς Ἰωνος, 2)
Τὸς ἀπόρους δωρεὰν 1—5.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ-ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ-ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
«ΤΑ ΜΕΤΑΛΟΥΡΓΕΙΑ»
ΕΝ ΔΑΥΡΙΑ (κῆπος Σιδηροδρόμου)
ΑΡΙΣΤΟΤ. ΒΡΑΝΙΚΑ

Τὸ τελειότερον καὶ Εὐρωπαϊκότερον κατὰ τὸ ἔθνος τοῦ Δαυρίου. Κηφές καθαρὸς, Ζῆθος ἐγγύριος καὶ Εὐρωπαϊκός, Ἀναγνωστήριον τέλειον, Σφαιριστήριον, ἰδιαίτερα διαμερίσματα Ζυθοπωλείου.

Φωτίζεται δι' Ἀστυλίνης

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΕΥΑΝΘΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Διασταύρωσις ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ Λεωφόρου Μουρυχίας
Πλήρες νηπιαγωγεῖον καὶ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.
Δέχεται οἰκοτρόφους καὶ ἡμισυσιτίους. Περίθαλψις μητρική.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΗΣ Β. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς Ζαχαροπλαστικῆς εἰς ἐξαιρετικούς ποιότητας, ἰδιαίτερα παραγωγή κομφέτων.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟ ΑΣΤΥ
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΠΑΝΑΓ. ΚΟΚΟΝΕΖΟΥ
Καθαριότης, περιποίησις, εὐάρα δωμάτια

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Ζυθοπωλεῖον με πλουσίαν ἐπίπλωσιν ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ ἐπὶ τῆς πλατείας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΠΥΤΙΑ ΦΥΣΙΚΗ

Καθαρὰ εἰς κόνιν

ΤΟΥ ΔΟΣ ΜΟΡΙΤΣ ΒΛΟΥΜΕΡΤΑΛ
(Dr MORITZ BLOUMERTHAL)

Παρασκευαζομένη ἐν τοῖς ἐργαστασίοις χημικῶν προϊόντων τῆς Δος Μορίτς Βύκ, ἐν Βερολίνω.
Fabriques de produits Chimiques ancienne maison Dr. Heinrich Byk, Berlin.

Παρασκευαζομένη ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πιτύας γάλακτος ἀγελάδων, οὐδεμίαν περιέχει οὐσίαν ὀσμώδη, χρωστικὴν ἢ βλενωδὴν πιτύας, οὐδ' ὀξεία ἢ ἄλλας χημικὰς οὐσίας, ἐξ ἧν ἐκείνων τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται συνήθως πρὸς διατήρησιν τῶν κοινῶν πυτιῶν.

Διὰ τῆς ἀπολύτου ἀγνότητος αὐτῆς, ἀναγνωρισθείσης ὁμοθυμῶς ὑπὸ τῶν ἀρίστων τυροποιῶν, ἢ φυσικῆ πιτύας δὲν ἐμποδίζει τὴν ζύμωσιν, πηγνύει τὸ γάλα ὁμοιομερῶς, ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν φυσαλίδων (φουσκωμάτων) καὶ, ἐνεκεν ἐντελούς ἐλλείψεως ὀξείας ἀντιδράσεως, συντελεῖ εἰς μεγαλύτεραν ἀπόδοσιν τυροῦ (πλέον τῶν 10 τοῖς % ἀπὸ τὰς ἀροπυτίας. Ὡσαύτως ὁ ὄρρος (τυρόγαλον) χωρίζεται ἐντελέστερον. Ἐν γένει ὁ παραγόμενος τυρὸς εἶνε λευκώτατος, καθαρώτατος καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐπιψιν ἐξαιρετός.

Ἀποστέλλεται ἐντός κυτίων ἐκ λευκοσιδήρου (τενεκῆ) περιέχοντα 16 δράμια.

Τὰ κυτία πρέπει νὰ φυλάσσονται εἰς μέρος ξηρὸν.

Ἐκαστον κυτίον ἔχει ἐντός καὶ ἐν μικρὸν κοχλιάριον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὴν δόσιν πυτίας καὶ χωρεῖ 3/5 δραμίου· ἴσται τὸ κυτίον περιέχει 26 δόσεις (κουταλιᾶς).

ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

Ἐκάστη κουταλιὰ πυτίας πῆζει 80 ὀκάδας γάλακτος κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Μόλις ὀρχίσῃ νὰ ζεσταίνεται τὸ γάλα, διαλύεις τὴν πυτιὰν εἰς 300 δράμια ὕδατος κρύου καὶ χύνεις τὴν διάλυσιν εἰς τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀνακατεύσῃ καλῶς· μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ τυρὸς εἶνε ἕτοιμος. Ὅταν θέλῃς νὰ πηγθῇ τὸ γάλα ταχύτερον ἢ βραδύτερον, βάζεις περισσοτέραν ἢ ὀλιγοτέραν πυτιὰν.

Μόνον ὅταν πυτιὰν θὰ χρῆζῃσαι διὰ κάθε πῆξιν νὰ λαμβάνῃς ἐκ τοῦ κυτίου καὶ νὰ τὴν κλείσῃς ἔπειτα.

Μόνος ἀντιπρόσωπος ἐν ἐν Ἀνατολῇ
ΑΔΕΞ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΟΣ

Γραφεῖα:

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
Ὅδὸς Τσαμαδοῦ ἄνωθι συμβολαίου-γραφείου Βουτυρά. Ὅδὸς Ρήγγα Φερραίου ἔναντι οἴκου Κόλλα

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΣΠ. ΖΕΡΒΑ ἐν Αἰγίνῃ

Ἐξάγει ἅπαντα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ Κοινὰ παλαιόν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΕΛΙΚΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΛΥΒΙΩΤΗ, ἐν Λευκάδι

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. Ἰωάννου ἐν Αἰγίῳ.

ΕΦΑΠΛΟΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΟΥΛΑΥΤΑΚΗ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, Ὅδὸς Τσαμαδοῦ 27

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Β. ΜΠΑΡΚΑ ΕΝ ΙΘΑΚῃ
Ἐπὶ τῆς Πλατείας

ΙΡΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἔτος Β'

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀριθ. 41

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 6 — Ἐξωτερικοῦ Φρ. χρ. 7

15 Φεβρουαρίου 1899

Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΙΛΙΑΔΟΣ

(Συνέχεια)

Ἄς ἦλθον αὐτ' εἰς τὸν βαθὺν λιμένα, τὰ ἰστία
Συνέστειλαν τὰ πτερωτά,
Καὶ εἰς τοῦ πλοίου τὸ πλευρὸν τ' ἀπέθεσαν· τὸν μέγαν
Συγχρόνως ἐκλιναν ἰστὸν παρὰ τὴν ἰσθοτήκην,
Τὰ δυνατὰ του λύσαντες ἐξάρτια, καὶ ὄβτω
Εἰς τὴν ἀκτὴν τοὺς ἔφεραν γοργὰ κωπηλατήματα.
Ἐξω ἔρριψ' ἢ ἄγκυρα κ' ἐδέθησαν οἱ κάλοι.
Ἐξω κ' ἐκείν' εἰς τὴν ἀκτὴν ἐβήκην τῆς θαλάσσης.
Ἐξω τοῦ Φοῖβου ἔφεραν συγχρόνως τὴν θυσίαν.
Ἐξω ἀκόμη κ' ἢ καλὴ ἀπέθη Χρυσή.
Μ' αὐτὴν ὁ θεὸς Ὀδυσσεὺς εἰς τὸν ναὸν ἐμβάινων,
Εἰς χεῖρας τοῦ καλοῦ πατρὸς τὴν ἔδωκε καὶ εἶπε·
«Χρῆσθ, ὁ ἀναξ τῶν ἀνδρῶν μὲ στέλλει Ἀγαμέμνων
» Τὴν θυγατέρα σου ἐδῶ νὰ φέρω, κ' ἐκατόμβην
» Ὑπὲρ Ἀργείων ἱερὰν ἔς τὸν φοῖβον νὰ προσφέρω·
» Ἴσως ἐξιλεώσωμεν τὸν βασιλέα, ὅστις
» Εἰς τόσας μᾶς ἐβύθησε θρηνώδεις συμφοράς.»
Εἰπὼν αὐτὰ τὴν ἔδωκεν εἰς χεῖράς του, κ' ἐκείνως
Πλήρης χερᾶς παρέλαβε τὴν προσφιλῆ του κόρη.
Οἱ ἄλλοι ἔφεραν εὐθύς τὴν ἔνδοξον θυσίαν
Κ' εἰς τὸν καλλίκτηστον βωμὸν τὴν ἔστησαν τριγύρω·
Ὁ Χρῆσθς τότε ἔπῃρητο τὰς χεῖρας ἀνυψώνων.
«Ἄκουσον, ἀργυρότοξε Ἀπόλλων, ὅστις σκέπεις
» Χρῆσαν καὶ Κούλλαν ἱερὰν ὑπὸ τὴν πτέρυγάν σου
» Κ' ὑψηλοφρόνως τῆς καλῆς Τενέδου βασιλεύεις!
» Καὶ πρὸ μικροῦ εἰσήκουσες, θεε, τὴν δέησίν μου,
» Κ' ἐβάρυνες τοὺς Ἀχαιοὺς τὸν λάτριν σου τιμήσας.
» Καὶ τώρα πάλιν τὴν θερμὴν εἰσάκουσον εὐχὴν μου·
» Σταμάτησον τῶν Δαναῶν τὰ πάθη καὶ τοὺς πόνοους.»
Εἶπεν αὐτὰ δεόμενος καὶ ἤκουσ' ὁ Ἀπόλλων.
Ἄφου δὲ προσευχῆθησαν καὶ με σπονδὰς κριθήνους
Ἄγιασαν τὰ θύματα,
Τὸν τρήχλην τῶν ἔσυραν ὀπίσω, καὶ συγχρόνως
Τὰ ἔσφαξαν, τὰ ἔγαδραν καὶ τοὺς μηρούς ἐπῆραν·
Μὲ πάχος τοὺς ἐσκέπασαν διπλοῦν, κ' ἐπὶ τοῦ πάχους
Μικρὰς μερίδας ἔθεσαν κ' ἐκ τῶν λιπῶν μερῶν.
Ὁ γέρον ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὰ ἔκαε φαντίζων
Οἶνον θερμὸν καὶ μ' ὀθειλοῦς παρίστηκαν οἱ νέοι,
Πλὴν ὡς ἐκήσαν αὐτὰ κ' ἐγεύθησαν τὰ σπλάγγνα,
Κομμάτια τ' ἄλλα ἔκαμαν κ' ἐσούθλισαν ἐντέχνως,
Καὶ ἀχνισμέν' ἀπὸ τὸ πῦρ τὰ ἔσυραν ὀπίσω.
Καθὼς δὲ ὄλα ἔγειναν κ' ἐστρώθ' ἢ εὐωχία,
Εὐθύμουν πλέον· τίποτε δὲν εἶχον νὰ ζητήσουν.
Ἄφου λοιπὸν ἐχόρτασαν ἀπὸ τροφὴν καὶ πόσιν,

Οἱ νέοι ἐστεφάνωσαν με εἶνον τοὺς κρατήρας,
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ διένεμαν ποτήρια φαίδρα.
Ἄπὸ πρῶτας μ' ἄσματα ἐπράναν τὸν φοῖβον,
Καλὸν παιᾶνα ψάλλοντες τῶν Ἀχαιῶν οἱ νέοι
Καὶ ὕμνους δόξης· ὁ θεὸς ἐτέρπετο ἀκούων.
Καὶ ὅταν ἐθασίλευσε καὶ ἦλθεν ἡ σκοτία,
Ἐκεῖ πλησίον ἀντικρὺ κοιμήθησαν τοῦ πλοίου.
Ἄς δὲ ἡ βοῦδοδάκτυλος ἐχάραξεν αὐγὴ,
Πρὸς τὸν στρατὸν ἐγύριζαν τῶν Ἀχαιῶν ὀπίσω,
Καὶ ὁ Ἀπόλλων ἄνεμον τοὺς ἔπεμπ' εὐτυχῆ.
Ἔστησαν τότε τὸν ἰστὸν καὶ τὰ λευκὰ πανία,
Ὅπου φυσῶν ὁ ἀνεμὸς ἐχύθη, καὶ τὸ κύμα
Ὀλόμαυρον εἰς τὰ πλευρὰ ἐβόησε τοῦ πλοίου
Κ' ἔτρεχ' ἐκεῖνο τὴν ὑγρὰν πορείαν του περῶν.
Καὶ ὅταν πλέον ἐφθασαν εἰς τὸν στρατὸν ἐκ νέου,
Τὸ μέλαν πλοῖον ἔσυραν εἰς τὴν ξηρὰν ἐπάνω
Ἄπὸ τὴν ἄμμον θέσαντες στηρίγματα ἄπὸ κάτω
Καὶ οὕτω ἐσκιρπίσθησαν εἰς πλοῖα καὶ σκηνάς.
Ἐν τούτοις δὲ παρέμενε φονάττων εἰς τὰ πλοῖα
Ὁ μέγας Ἀχιλλεὺς υἱὸς ταχύπους τοῦ Πηλέως,
Καὶ αὐτ' εἰς κιδιάνειρον βουλήν ἐφάνη πλέον,
Ὀὐδ' εἰς πολέμους· ἔτρωγε τὴν προσφιλῆ ψυχὴν του
Φθίνων ἀργός, καὶ πόλεμον καὶ τοραχὴν ἐπόθει.
Ἄλλ' ὅτε πλέον ἐφθασεν ἡ δωδεκάτ' ἡμέρα,
Ὁ Ζεὺς καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ ἐπέστρεφον ὀπίσω
Εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰς μονὰς· οὐδ' ἐλησημόν' ἢ Θέτις
Τὴν ἐντολήν τοῦ τέκνου τῆς ἐχώρισε τὸ κύμα
Κ' Ὀλυμπον καὶ οὐρανὸν ἀνέβη·
Εὖρε καθήμενον μακρὰν τὸν πανεπόπτην Δία
Κατὰ τὴν ἄκραν κρυφὴν τοῦ πολυκρήνου ὄρους.
Ἐμπρὸς κλιθεῖσα, ἔλαβε μετὰ τὴν ἀριστεράν της
Τὰ γόνατά του, ἤγγισε τὸν πάγονα ἢ ἄλλη
Καὶ εἶπεν ἰκετεύουσα τὸν ἀνακτα θεόν·
«Ζεῦ πάτερ, ἀν εὐτύχησα ποτὲ νὰ σ' ὠρελήσω
» Ἐργῷ ἢ λόγῳ ἄκουσον τὴν μόνην δέησίν μου·
» Δὸς εἰς τὸ τέκνον μου τιμὴν· ὀλίγον θέλει ζῆσθ
» Καίρῳ ἀκόμη· σήμερον ὁ βασιλεὺς Ἀτρεΐδης
» Τὸν ἀτιμάζει, καὶ κρατεῖ τὸ γέρας του λαβῶν.
» Πλὴν σύ, Ὀλύμπιε Θεέ, τὸ τέκνον μου βοήθει·
» Δὸς εἰς τοὺς Τρῶας δύναμιν πρὸς ὦραν ἕως ὅτου
» Οἱ Ἀχαιοὶ διπλάσια τιμήσουν τὸν υἱόν μου.»
Εἶπε, καὶ δὲν ἀπήντησεν ὁ τῶν νεφῶν ἡγήτης,
Ἄλλ' ἔμεινε σιωπηλός· ἢ Θέτις δὲ κρατοῦσα
Τὰ γόνατά του ἐσφιγγε πυρετωδῶς κ' ἐλάλει·
«Εἰπέ με δ, τι θὰ εἴπῃς ἢ κλίνε ἢ ἀρνῆσου·
» Δὲν ἔχεις τί νὰ φοβῆθῃς, καὶ θέλω μάθη μόνον
» Τὸ πῶς ἐν μέσῳ τῶν θεῶν ἐγὼ εἰμ' ἢ ἐσχάτη.»
Κ' ἐστέναζε βαρῦθυμος ὁ νεφεληγερέτης·
«Φεῦ, μετὰ τὴν Ἦραν ἀπαιτεῖς νὰ συγχυσθῶ βεβαίως,
» Ἦτις καὶ πάλιν με πικρὸς θὰ μ' ἐρεθίσῃ λόγους!

» Αὐτὴ καὶ δίχως ἀφορμὴν πολλάκις πρὸ τῶν ἄλλων
 » Θεῶν μ' ἐλέγχει ὡς κρυφὰ τοὺς Τρῶας βοηθοῦντα.
 » Πλὴν τὴν πῆλιν προτοῦ ἐκείνη σ' ἐνόησεν,
 » Κ' ἐγὼ φροντίζω πῶς αὐτὰ θὰ τελειώσουν. Ἡ δὲ
 » Ἐλθέ, μὲ νεύμα κεφαλῆς τὸν λόγον νὰ κυρώσω.
 » Αὐτὸ εἶν' ἀπὸ μέρους μου τὸ μέγιστον σημεῖον
 » Εἰς τοὺς Θεοὺς δὲν ἀπατᾷ οὐδὲ ἀνακαλεῖται
 » Ἡ μὲν ἀτελείωτον πᾶν ὅ, τι ἐπινεύσω. »
 Εἶπε, καὶ μὲ τὰς μελανὰς ἐπένευσεν ὄφρυς του.
 Κ' ἐκ τῆς ἀφάρτου κεφαλῆς ἡ ἀμβροσία κίμη
 Ὁρθόθῃ καὶ σπασμωδικῶς τὸν Ὀλύμπου ἐκλόνησε.
 Καὶ οὕτω ἐχωρίσθησαν μ' ἐν πῆδημα ἡ Θέτις
 Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἔς τὰ γλαυκὰ ἐπέστρεψε πελάγη,
 Κ' ἐστράφ' εἰς τοὺς λοιποὺς θεοὺς ὁ Ζεὺς πρὸ τοῦ πατρὸς των
 Ὁμοῦ ἐπροσηκόθησαν ἅλ' οἱ θεοὶ κανέναν
 Νὰ μείνῃ δὲν ἐτόλμησε κ' ἐστάθησαν ὀρθοί.
 (*Ἐπεται συνέχεια)

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΛΑΤΗ

Εἰς γλοερὰν τινα κοιλάδα τῶν Βισγίων ἤϋξαν μικρὰ
 ἐλάτη, βλαστῆσασα ἀκριβῶς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ γηραιοῦ δά-
 σους καὶ παρὰ τὴν ἀμαξωτὴν ὁδόν, ὅπου πάντα νεπὰ ἐφαί-
 νοντο τὰ ἴχνη τῶν διολισθινόντων τροχῶν τῶν διερχομένων
 καθημέραν καὶ νύκτα ἀμαξῶν.

Πόσον ὠραῖον ἦτο τὸ τοπίον ἐκεῖνο!

Πηγὴ, περιθεομένη ἀπὸ πτέριδας καὶ ἀνεμόνας, διωλι-
 σθαινε ρέουσα εἰς μικρὰν γραφικὴν κοιλάδα, εἶδος λεκάνης,
 εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος οἱ στίλβοντες χάλικες ἐσχημάτιζον
 φαικώτατον μωσαϊκόν.

Ἐδῶ ἀναπτυσσομένη ἡ μικρὰ ἐλάτη ὤφειλε νὰ ἦνε εὐτυχής.

Ὀδονδὸς εἶχεν ἀνάγκη.

Αἱ ρίζαι τῆς ἠπλοῦντο ἐλευθέρως ὑπὸ τὸ εὐχυμὸν ἔδαφος,
 Χλωδὸς κλιτύς προήσπιζεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς ρυπὰς τοῦ ἀ-
 νέμου.

Ἡ σκιὰ τοῦ μεγάλου δάσους προστατευτικὴ ἠπλοῦτο καὶ
 τὴν προσφύλαττε ἀπὸ τὰς φλογεράς τοῦ Ἥλιου ἀκτῖνα. οὐ-
 δεμία γείτων ἰσχυροτέρα καὶ μεγαλειτέρα τῆς ἠμπούειεν αὐ-
 τὴν νὰ ἐξαπλώνη τοὺς κλάδους τῆς εἰς τὸν ἐλευθέρου καὶ μυ-
 ρωμένον ἀέρα.

Οἱ δακτυλῖται μὲ τοὺς πορφυρῶς κωδωνίσκους τῆς, αἱ
 ρόδχοροι ἐρίκκι, αἱ κυματίζουσαι χλῖαι ἔθαλλον ἐν ἀφθ-
 νία περίῃ αὐτῆς.

Ἄλλὰ καὶ αἱ διασεδάσεις δὲν τῆς ἔλιπον:

Κατὰ τὸ θέρος τὰ παιδάκια τοῦ χωρίου διέτρεχον παίζοντα
 πλησίον τῆς ἡ ἀνιζήτου ἀκόμα καὶ χαμοκέρατα, ἐνῶ αἱ
 χαριτωμέναι φωναὶ τῶν ἐφαίδρουν τὸ γηραιὸν δάσος.

Οἱ ἐπανειλημένοι κύποι τοῦ πελέκειος τῶν ὑλοτόμων
 ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντήχουν διακόπτοντες τὴν σιγαλὴν
 ἐρημίαν τοῦ δάσους.

Αἱ δορκάδες μετὰ τὴν δίσιν τοῦ Ἥλιου, ὅτε φωνὴ ἀνθρώ-
 που δὲν ἠκούετο πλέον, καθήρχοντο καὶ ἔπινον ἐκ τῆς πη-
 γῆς μὲ τὸ βλέμμα ἀνίσχον, μὲ ἠνωρθωμένον τὸ τρίχωμα,
 αἱ δειλάι δορκάδες, ἐνῶ καὶ πῶς διήρχοντο ἐκείθεν οἱ
 πάντοτε ἀμύχανοι λαγωὶ καὶ παρήρχοντο ὡς βέλος.

Τὰ πτηνὰ τέλοσ τὰ παίζοντα τὸ ἐναερίον ἀκνηγητό των
 καὶ συγχρόνως ἐπιχαρίτως τερετίζοντα.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐλάτη ἐμελαγχόλη, ἐσκυθρό-
 πεζε δὲν ἠρκεῖτο οὐδ' ἀπελάμβανε τὰ τόσα ἀγαθὰ, τὰ πε-

ρικυκλοῦντα αὐτὴν ἐν τῷ μέτρῳ τῆς τόσον χαριτωμένης ἐκεί-
 νης τοῦ κόσμου γωνίας. Ἦτο ἐκ φύσεως φιλόδοξος...

Ἦσθάνετο ἐντὸς τῆς ἀκράτητον, σφοδρὸν ἔρωτα, νὰ ἴδῃ
 τὸν κόσμον, ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς του καὶ παίζῃ σπου-
 δαῖον πρόσωπον.

Ἐπασχε, διότι δὲν εἶχε καὶ αὐτὴ εὐρὺν ἐνεργείας κύκλον
 καὶ ἤλγει διὰ τὴν σμικρότητά της!...

Ἄλλ' ἴσως μοι εἶπη τις:

Τί εἶδους ἀπαρχαῖα εἶνε αὐτὸ πῆλι, ποῦ μας λέγετε;
 Καὶ τί ἠμπορεῖ νὰ ἐνοήσῃ ἀπὸ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ
 ἀπὸ ἀνθρώπων ἕνα δενδράκι, φυτρωμένον ἐκεῖ, εἰς τὸν ἐρει-
 πτόστον ἐκεῖνον;

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ποτέ, ποτέ σας, προσέξῃ, δὲν ἐνω-
 τίσητέ ποτε τὰς ἐκμυστηρεῖσεις τῶν δένδρων, ὅσας αἱ κο-
 ρυφαὶ των φρίσσουν κλίνουσι καὶ ὀλονὲν ψιθυρίζουσι; Καὶ
 ἀμφιβάλλετε, δὲν γνωρίζετε, ὅτι οἱ ἐξωτερικὴ ψιθυροὶ εἰ-
 σδύουσι μέχρι τῶν ἐνδομύχων των; Ἀλλὰ τότε, ποῖοι ὑπη-
 ρετοῦν καὶ εἰς τί ὠρελοῦν οἱ ἀνεμοὶ, τὰ νέφη, τὰ πτηνὰ, οἱ
 ταχυπέτατοι οὗτοι ταχυδρόμοι τοῦ Σύμπαντος; Ἐντὸς δάσους
 τινός, βεβαιωθῆτε, ὑπάρχουν οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ἄφρονες ὅπως
 καὶ εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.

*

— Ὡ, πόσον ἡ γενεθλιός μου κοιλὰς εἶνε περιορισμένη!
 ἔλεγε στενάζουσα ἡ μικρὰ ἐλάτη. Τί τάχα νὰ ὑπάρχῃ πέραν
 αὐτῆς; θὰ τὸ γνωρίσω ἄραγε ποτε; θὰν μάλιστα ὑψη-
 λώσω... δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ βλέπω τίποτε πλέον ἢ κορυφὴ
 μου θὰ ἀντικρύξῃ μόνον τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους καὶ οὐδέν, τί-
 ποτε πλέον!

Κρίμα! ἐσύριζε χαιρεκάκως ὁ ἄνεμος ἂν σὺ ἐγνωρίζεις
 πόσον ὠραῖα εἶνε ἐκεῖ κάτω!... Ἐκεῖ ὑπάρχουν λαμπρὰ
 πόλεις, ἐκεῖ τὰ ἐπιβλητικὰ ἐκεῖνα μνημεῖα, τὰ ὑψηλότερα καὶ
 αὐτοῦ τοῦ ὄρους, ἐκεῖ μεγάλοι ποταμοὶ, ἐκεῖ λίμναι, ἐκεῖ...

— Φέρε με λοιπὸν εἰσεῖ, τὸν εἶπεν ἰκετευτικῶς τὸ δέν-
 δρύλλιον.

Ὁ ἄνεμος ὅμως τὴν ἀπεκρίθη!

— Δυστυχῶς, ἂν καὶ μακρὰ, αἱ ρίζαι σου τ' ὄσον ἰσχυρῶς
 σὲ ἔχουν ἐδῶ καθλωσῇ, ὥστε ματαίως θὰ κινῶμαι, οὐδέποτε
 θὰ σ' ἐκρίζωσω! ἄλλὰ καὶ ἂν το κατώρθωνα, τί ἄλλο ἠμ-
 ποροῦσα, νομίζεις; μὲν θὰ σε μετέφερον ἡμίσειαν λεύγαν
 ἀπ' ἐδῶ δὲν ἠμπορῶ νὰ βαστάξω τόσο βρῦ φορτίον.

Εἶπε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πευστιῶντα δρόμον του, ἐμ-
 φυήσας τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς
 μικρᾶς ἐλάτης.

*

Ἐνίοτε ἤρχοντο κάτι ἀνθρωποὶ μὲ σημειωματάρια καὶ
 σφυρὰ, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἐξήταζον τὰ δένδρα, τὰ ἀεκτυπού-
 σταν καὶ τὰ κατέγραφον εἰς τὸ σημειωματάρειόν των.

«Σὺν τί νὰ κάμουν αὐτοὶ ἄραγε; κἀνεὶς των δὲν μου ἔρ-
 ριψε βλέμμα» ἐσκέπτετο ἡ νεαρὰ φιλόδοξος.

— Θί τα κόψουν καὶ θὰ τα μεταφέρουν εἰς τὰς πόλεις
 ἐσφύριζεν ὁ ἄνεμος διερχόμενος. θὰ σου εἶπω μετ' ὀλίγον τί
 ἀπέγειναν.

Μετ' ὀλίγον ἤλθον οἱ ὑλοτόμοι καὶ μὲ τοὺς πελέκεις ἔρ-
 ριψαν τὰ σημειωθέντα ἐκεῖνα δένδρα κατὰ γῆς, καταπεσόντα
 μὲ βαρὺν δούπον.

Ἡ μικρὰ ἐλάτη ὅμως ἐθόνηεν τὴν τύχην των, ἀντὶ νὰ τα
 οἰκτερῇ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὁ προορισμὸς τῶν συντρόφων
 τῆς δὲν θὰ ἦτο καθόλου λαμπρὸς, διότι ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν
 ἔγιναν δοκοὶ τῆς ὁροφῆς ἄλλαι δὲ, ἀφοῦ ἐπρινόστησαν καὶ
 ἐλειάνθησαν ἐγένοντο δάπεδα ἢ φωνώματα καὶ διὰ τοῦτο
 ὄλαι των, μεταφερόμεναι ἐκ τοῦ δάσους, ἐθλίβοντο, στερού-
 μεναι τὸν εἰρηνικόν, τὸν ἀμέριμον βίον τῆς κοιλάδος των.

— Χαίρετε! Χαίρετε! θὰ φανῆτε ὠρέλιμοι, φίλοι μου·
 ἐφώνει πρὸς τὰς ἀπερχομένας ἡ μικρὰ ἐλάτη.

— Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου ὑπομονή!... Ὡ, πόσον
 ὠραῖα εἶνε εἰς τὴν κοιλάδα!

Ἐν τότε μικρὸν πτηνὸν ἐπλησίασεν ἐπίτηδες αὐτὴν, νὰ
 τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ.

— Ἐλάτε, δὲ... διατὶ ἀπελπίζεσθε; Μὴν ἀκούτε τὰ
 λόγια τοῦ ἀέρος· αὐτὸς εἶδε πολλά, παρὰ πολλὰ καὶ κατή-
 ησε πυρρῶνιστής: δι' ὅλα ἀπορεῖ καὶ περὶ ὄλων ἀμφιβάλλει.
 Περιπαίζει ἀσυνειδήτως ἕνα τόσο-δα ἐλατάκι, ὅπως σεῖς·
 μὴ του ὀμιλεῖτε πλέον διὰ τοὺς πῆλους σας... ἐμπιστευθῆτε
 τοὺς εἰς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ πτερά μου θὰ τοὺς ἀνα-
 διθάσω ἐκεῖ, ἐκεῖ ὑψηλά, εἰς τὸν Θεόν.

— Ἐπεθύμουν νὰ ὠρελήσω, νὰ εὐεργετήσω τὴν ἀνθρω-
 πότητα· τὰ ἔργα μου νὰ δοξάσουν τὸν Δημιουργόν μου· εἶπε
 στενάζουσα ἡ πτωχὴ ἐλάτη· ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ τίποτε, τί-
 ποτε νὰ κατορθώσω μόνη μου, ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὸ
 πεπρωμένον! Ἄν ἤμην τοῦλάχιστον πλησιέστερον τῶν πῆ-
 λων, θὰ ἠμποροῦσα νὰ διακριθῶ, νὰ διαπρέψω—μὲ το εἶπεν
 ὁ ἄνεμος· ἀλλ' ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν ἀσημον γωνίαν... θὰ
 γείνω καὶ ἐγὼ θῆμα κἀνεὶς ἀγροίκου καὶ χυδαίου ξυλοκό-
 που καὶ οὐδέποτε θὰ κατορθώσω, ὅ, τι ἐπιθυμῶ, οὐδέποτε θὰ
 γίνω μεγάλη, οὐδέποτε ἐνδοξος!

— Τρελοῦταί μου! ἑτέρησε τὸ πτηνόν. Παντοῦ, ὅπου
 καὶ ἂν εὐρίσκαται κἀνεὶς ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ τὸ καλὸν καὶ
 ὅταν κἀνεὶς τόσον παρακαίριος διψᾷ τὴν δόξαν δὲν εἶνε ἀξί-
 παινος· ἀλλ' ἐδῶ ἦλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ σε παρηγορήσω
 καὶ ὄχι νὰ σ' ἐπιπλήξω. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν, ὅτι μόνον ὁ
 Θεός, ὁ δημιουργὸς σου, αὐτὸς μόνον ἔχει προορίσει τὸ μέ-
 λλον σου; Δὲν ἐμπιστεύεσαι λοιπὸν εἰς αὐτόν, εἰς αὐτόν ἐκεῖ-
 νον, ὁ ὅποιος εἶπε καὶ ἐβλάστησεν ἐκ τῆς γῆς καὶ βεβαίως
 δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σε λησμονήσῃ; Κἀνεὶς λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ
 καὶ εὐχαρίστως, μόνον ὅ, τι ἠμπορεῖς καὶ μὴ ζητῆς πλέον
 τῶν δυνάμεών σου... Καλὴ νύκτα, μικρὰ μου φίλη, καὶ μὴ
 ἀμφιβάλλῃς, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Δη-
 μιουργοῦ μας.

*

Τῆ ἐπαύριον κἀπως παρηγορημένη ἡ μικρὰ Ἐλάτη ἐπα-
 νεύρισκε τὰ θέλητρα τοῦ δάσους. Ἐτέρηπετο βλέπουσα τὰ
 ἄνθη καὶ τὰς ψυχὰς, ἀπερρόφα μὲ ὄρεξιν τοὺς χυμούς, ἀνε-
 πνεε τὸν ἀέρα εὐχαρίστως καὶ ὀλονὲν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐσπέ-
 ρας ἤϋξαν καὶ ὑψούτο, ἔχουσα τὴν κορυφὴν τῆς ἐστραμμέ-
 νην πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἄλλὰ τὰ ἐτὴ παρήρχοντο, αἱ ρίζαι ἐβυθίζοντο πάντοτε
 εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἡ κορυφὴ τῆς εὐθεῖα καὶ ὑψητένης ὀλο-
 νὲν ἐγένετο ὑψηλότερα καί:

— Ἄχ, ἀγαπητό μου πουλάκι, μ' ἐγέλασες, ἐφώνησε μὲ
 ἀπελπισίαν. Τίποτε δὲν παρέλειψα, ὅλας τὰς συμβουλὰς σου,
 ὅσον ἠμποροῦσα, τὰς ἠκολούθησα. Κάθε πρωὶ ἐδόξαζον τὸν
 Θεόν, εὐχαρίστως ἐδεχόμην τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου, τὴν
 βροχὴν, τὴν χιόνα, τὸν δριμῦν Βορρᾶν· τὸν χειμῶνα ἐστέγα-
 ζον τὰ τρέμοντα ζῶα· τὸ θέρος ἐπρόσεχον, μήπως αἱ ρίζαι
 μου στενοχωρήσουν καὶ βλάψουν εἰς τὸ παραμικρὸν τὰς ρίζας
 τῶν ἀνθέων· ἔγιναν τέλος εὐεργετικὴ, ὑπόμονος, εὐσπλαγ-
 χική. Καὶ ὅμως! τί ἀπήλαυσα; Ὡ, ἄμποτε νὰ μὴ ὑπῆρχα,
 νὰ μὴ ἐγεννώμην εἰς αὐτόν τὸν Κόσμον! Προτιμῶ, νὰ μὲ
 ἀρπάσῃ ὁ ἀνεμίστροβιλος· εἶνε πολὺ σκληρόν νὰ αἰσθάνεται
 κἀνεὶς τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ μὲν εἰς ἐν κρησφύγετον ἀκί-
 νητος!

— Μὴ βλασφημῆς! εἶπε τὸ πτηνὸν αὐστηρῶς. Σὺ, σὺ
 αἰσθάνεσαι δύναμιν; ἀλλ' ἄρα γε ἐσκέρθη, ἂν εἶνε ἀρκετὴ
 διὰ τὴν ἀποστολήν, τὴν προωρισμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ; Σὺ
 λέγεις, ὅτι ἐμεγάλωσες· ἀλλὰ τὸ ὕψος σου εἶνε ἄρα γε ἀρκε-

τὸν εἰς ὅ, τι θὰ χρησμεύσῃς; Τοῦ μῆτις, τέλος, σὺ τὸ πρόσ-
 καιρον νὰ ἀναμετρηθῆς μὲ τὸ ἄπειρον;

— Ὅλαι ὅμως, ὄλαι αἱ συνομήλικοί μου ἀνεχώρησαν ἀπ'
 ἐδῶ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πολὺ νεώτερά μου δένδρα... Τὴν
 περασμένην μάλιστα ἑβδομάδα ἕνα ὄλων διόλου μικρὸ ἐλα-
 τάκι, ποῦ το εἶδα ἐγὼ νὰ φυτρώσῃ πρὸ ὀλίγων χρόνων...

— Τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ, ὅπως σὺ ἀπήντησε τὸ πτηνόν. Χθὲς
 ἦτο ἡμέρα ἑορτῆς, ἡμέρα τῶν πυροτεχνημάτων καὶ τῶν παι-
 γνίων· μερικὰ λοιπὸν παιδιὰ κατεσκεύασαν μὲ τὸ ἐλατάκι
 ἐκεῖνο φανταστικὸν στέμμα... μὴ με διακόπτῃς· σήμερον
 ὅμως τὸ εἶδον ἀπεγυμνωμένο καὶ πεταγμένο εἰς μίαν ἀκά-
 θαρτην αὐλή! Τοῦτο τοῦλάχιστον δὲν ἀρκεῖ νὰ σε σωφρονίσῃ,
 ἀχάριστε, ξεπαρμένε;

Ἡ Ἐλάτη δὲν εἶπε λέξιν, ἀνέλαβεν ὅμως θάρρος διὰ τὸ
 μέλλον. Ἀνελογίσθη, ὅτι ὅσον ὁ χρόνος παρήρχετο, ὁ βίος
 τῆς καθίστατο σκληρότερος, περισσότερον μονήρης. Ἡ κο-
 ρυφὴ τῆς ἀπῆχεν ἤδη πολλὰ μέτρα τῶν ποδῶν τῆς, τὰ ἄνθη
 δὲν τὰ ἠσθάνετο πλέον πλησίον τῆς, οὐδὲ διέκρινε τὰ φαιδρὰ
 πρόσωπα τῶν παιδίων· τὰ τραγουδάκια των, οἱ γέλωτές των,
 ἀνῆρχοντο πρὸς αὐτὴν ἐξησθημένα καὶ μὲν ἠκούοντο.

Αἱ δορκάδες, αἱ ἔλαφοι, ἡ πηγὴ ἀνεκυκλοῦντο μόνον εἰς
 τὴν μνήμην τῆς, αἱ παλαιαὶ τινες ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν
 τῆς χρόνων.

Τώρα ἔχει νάντιπαλαίσῃ πρὸς φοβεροὺς ἐχθρούς: Ἡ χιῶν
 ἐπεσφωρεῖτο ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὸ βάρος
 τῆς ἐκάμπτετο καὶ τὴν κατεπόνοντο.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θυέλλης συνήπτοντο ἀγῶνες καὶ
 μεθ' ὅλα ταῦτα ὑπέμεινε, ἐνεκαρτέρει. Ἡ πείρα τοῦ βίου
 εἶχε διδάξῃ αὐτὴν καὶ ἀτάραχος πλέον ἤκουε τοὺς συριγμούς
 τῶν ἀνέμων καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν νεφῶν.

— Σὺν τί λοιπὸν θέλεις νὰ μας γείνης; τὴν ἔλεγεν εἰρω-
 νικῶς ὁ ἄνεμος. Θαρρῶ, χάνεις τὸν καιρὸν σου καὶ τοὺς κό-
 πους σου; ὠραῖα μου ὑπερήφανος· δὲν θὰ κατορθώσῃς ποτέ
 σου νὰνεθῆς ἕως τὸν οὐρανόν καὶ μέσα εἰς αὐτόν ἐδῶ τὸν στε-
 νόστοπο κἀνεὶς, μὰ κἀνεὶς δὲν θὰ σε βοηθήσῃ νὰ φθάσῃς, ὅπου
 σου ἀξίζει. Μά, θαρρῶ, μὲ λίγες ἡμέρας, νὰ τελειώσωμε
 καὶ μὲ τὴν ἀφεντοζυλία σας!

— Περιμένω, ἀπήντησεν ἡ Ἐλάτη, ἀναμένουσα τὰς ἀπο-
 φάσεις τοῦ Δημιουργοῦ.

Εἶχε τέλος ἐνοήσῃ πόσον εἶνε τερπνὸν καὶ πόσον συγχρό-
 νως φρόνιμον, σοφόν, νὰ ἀφιερῇ τις ἑαυτόν, νὰ παραδίδῃ τὴν
 ὑπαρξίν του εἰς ἐκεῖνον, τὸν τὰ πάντα γνωρίζοντα, εἰς τὴν
 ὑπερτάτην Σοφίαν. Μετῆλλαξεν ἐντελῶς, ἡγάπα ἦδη τὸ ὠρέ-
 λιμον αὐτὸ τοπίον, ὠρέλιμον, διότι ἐδῶ εἶχε διδαχθῆ τὸ
 ὑπομένειν, τὸ μέγα τοῦτο μάθημα. Ἡ κοιλὰς δὲν τῆ ἐφαί-
 νετο πλέον τόσον μηδαμινὴ, μικρὰ, ἐπειδὴ ἡ καρδία τῆς ἐγι-
 νεν ἀληθῶς μεγάλη. Ἄλλως, τί ἐπὶ τέλους ἄλλο εἶνε αὐτὸ
 τὸ θέατρον τοῦ Κόσμου, εἰμὴ τόπος, ὅπου τελεῖται αἰωνία
 πάλη τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

Τοῦτο ὅμως εἶνε τὸ βέβαιον καὶ τὸ ὅποῖον ἐνδιαφέρει τοὺς
 πάντας, μηδενὸς ἐξαιρουμένου· ὅτι ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἡ αὐτὴ πη-
 γνυται πανταχοῦ· εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀσημοτέρου χωρίου, ὅπως
 εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν αὐτοκρατόρων.

*

Τέλος ἐσήμερον ἡ ὥρα, τὴν ὅποιαν ἡ Ἐλάτη μὲν ἠγνόει,
 ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς προώρισε.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους ἡμέραν τινα ἔσθη ἐκπληκτος
 πρὸ τῆς ὠραίας ἐκείνης ἐλάτης, τῆς τόσον εὐθυκόρου, τό-
 σον ἰσχυρῶς καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πωλήσῃ διὰ ἰσὺν μεγά-
 λου πλοίου...

Καὶ τώρα, ἀντὶ τῶν Βισγίων ὄρεων, ἡ θάλασσα ἀπλοῦται
 κυματίζουσα πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Ἐλάτη ταξιδεύει ἀπὸ τῆς μῆος Ἡπειροῦ εἰς τὴν ἄλ-

λην, συνεισφέρουσα και συντελοῦσα εἰς τὸ ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ νὰ μὲν, ὡς τότε, οὕτω καὶ τώρα παλαίει πρὸς τὴν καταιγίδα, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ὄχι μόνον δὲν τὴν ἐναντιοῦται, ἀλλὰ τὴν σέβεται καὶ τὴν βοηθεῖ, ὡς φίλην του.

Ἦδη εἶνε εὐτυχῆς καὶ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐνδοξον ἀποστολὴν της.

Συνεταξείδευσεν μετ' αὐτῆς· μοὶ διηγῆθη ἡ ἰδίᾳ ὄλην αὐτὴν τὴν ἀφελῆ ἱστορίαν της, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἀστέρων, τῶν πιστῶν ἐκείνων φίλων της, καὶ μετὰ παρεκάλει νὰ τὴν ἐπαναλάβω δημοσίᾳ, πρὸς παρηγορίαν τῶν ψυχῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι κλωνίζονται καὶ ἀνυπομονοῦν πρὸ τοῦ πεπρωμένου.

[M. de Pierre]

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΤΑΣ ΜΟΥ

Σὲ Σένα.

Σὰν ξένη πάντοτε Σὲ θαρῶ
σὰν ξένος πάντοτε μετὰ κυττάζεις
κ' ἐγὼ σὲ βλέπω καὶ λαχταρῶ
καὶ σὺ μετὰ βλέπεις καὶ ἀναστενάζεις.

Κρατῶ τὸν πόνο μου μυστικῶς,
ἀπὸ τὴν κάθε ματιὰ κρυμμένο
κρατεῖς στὸ στήθος Σου τὸ λευκὸ
τὸν κάθε πόνο, βαθεῖα θαμμένο.

Δὲν εἶν' καλλίτερα, πὲς το καὶ σὺ,
αὐτὸς ὁ πόνος νὰ μᾶς ἐνώση,
καὶ ἡ ψυχὴ Σου δροσιὰ νὰ βρῆ
καὶ ἡ ψυχὴ μου δροσιὰ νὰ νοιώση;

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

FRANÇOIS COPPÉE

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

(Χειρόγραφον ἐνὸς καταδίκου)

(Συνέχεια)

Ἐνθουμούμαι τὴν πρώτην μας συνάντησιν. Ἐβλεπόμεθα διὰ μέσου τῶν κιγκλιδίων.

— Λοιπὸν μετὰ ἀγαπᾶς, τὴν ἐρωτῶ ὀλίγον; εἶναι ἀλήθεια;

— Περισσότερον καλλίτερα ἀπ' ἄλλοτε, τὸ βλέπεις.

— Ἄλλοτε ἦσαν τόσον ψυχρά!

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐκαμῆς μετὰ ἄλλαξί!... Ἦμποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι μετὰ ἀγαποῦσες τόσον πολὺ... Δοκίμασέ με.

— Ἐνα μόνον θὰ με πείσῃ.

— Ποῖον.

— Ἐὰν εἶσαι ἱκανὴ νὰ περιμεινῆς τὴν ἀποφυλάκισίν μου καὶ νὰ μείνῃς πιστὴ;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι... σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Μπα! καὶ πῶς θὰ ζήσης;

— Θὰ ἐργασθῶ.

— Σὺ, καυμένη Μαργαρίτα.

— Ἐμαθα ράπτρια... θὰ ἰδῆς.

Ἐπανήλθε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἐβγαλε τὰ χειρόκτιά της καὶ μοὶ ἐδείξε τὰ δάκτυλά της τρυπημένα ἀπὸ τὴν βελόνην. Εὔρε μοὺ εἶπον ἐργασίαν. Ἐκέρδιζε δύο δραχμάς τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου θὰ τῆς τὰς ἤξαναον εἰς τρεῖς.

— Ἦμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ μετὰ τόσα προσέθεσε γελῶτα. Χωρὶς νὰ διασκεδάξῃ βεβαίως... Ἄλλὰ δὲν μετὰ ἀρέσουν αἱ διασκεδάσεις... Ἐνα μόνον ἐπιθυμῶ τώρ... Νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ χρυσό μου.

«Αὐτὸ τὸ ὄνομα «χρυσό μου» τὸ ὅποιον ἄλλοτε μοὶ εἶδε μετὰ τόσην ἀδιαφορίαν, μετὰ τόσην βαναυσότητα, ὅπως τὸ εἶδεν εἰς ὄλους τοὺς ἐραστάς της, τὸ ἐπέφερεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τόσον ἀρμονικῶς, μετὰ τόσην τρυφερότητα ὥστε συνεκινήθη.

Τί μετὰ ἐμελλε τώρ ἡ φυλακὴ, τὸ ἐνδομὸς τῆς ἀτιμίας, ἡ ἀχρεῖα σοῦπα τὴν ὅποιαν ἐτρώγα ἀπὸ τὸ αὐτὸ πιάτο μετὰ τοὺς κακούργους, αἱ αἰώνια νύκτες τῆς ἀπνίας χωρὶς φῶς; Ἦ Μαργαρίτα μετὰ ἀγαποῦσε! Ἐκέρδιζε τὸ ψωμί της διὰ νὰ εἶναι φρόνιμη καὶ νὰ με περιμένῃ. Ἦτο δυνατόν; Ἀθλίε ἀνθρώπε! Ἐλεψα διὰ μίαν γυναῖκα καὶ εἶχα τὴν παρηγορίαν ὅτι ὅταν ἐξαγνίσω τὸ σφάλμά μου, νὰ καταφύγω εἰς τὴν ἀγκάλην αὐτῆς τῆς γυναικὸς ἀλλὰ ἡ ὄψις ἤλλαξε ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ ἡ ὅποια πρώτη μετὰ ἐμπόδιζε νὰ ὑποπέσω εἰς νέον σφάλμα ἐὰν ἠθελονόμην τὸν πειρασμόν.

Εἶχον θάρρος ὥστε νὰ ὑποφέρω χωρὶς παράπονον τὴν τιμωρίαν τὴν ὅποιαν ἤξιζα.

Εἰς τὰς χειροτέρας στιγμὰς τῆς φυλακῆς μου ἐσκεπτόμην τὴν Μαργαρίταν καὶ ἡ ἐλπίς μετὰ ἐφείδρυνε καὶ μετὰ ἐθέρμανε ὡς τωνατικὸν καὶ οἱ φρικτοὶ σύντροφοί μου μετὰ ἐρωτοῦσαν διατὶ εἶμαι τόσον εὐχαριστημένος καὶ ἐγὼ ἐμειδίω.

Αὐτὴ ἡ εὐχάριστος κατάστασις τῆς ψυχῆς μου — νὰ εἶμοῦ τοῦ καταδίκου μετὰ τὰ τρίχινα φορέματα, ἐμοῦ πρὸς τὸν ὅποιον οἱ φύλακες ἔλεγον «Ἐδῶ» ὡς εἰς σκύλλον, διότι ἐξῆσα ὡρας εὐτυχεῖς — αὐτὴ ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς μου αὐτὴ ἡ περίοδος τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ὑπομονῆς διήρκεσε δύο περιόδου μῆνας. Τότε ἡ Μαργαρίτα ἤρχετο νὰ με βλέπῃ τακτικὰ μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα καὶ εἰς ἐκάστην τῶν ἐπισκέψεων της ἐβλεπα μετὰ οἶκτον τὰ μάτια της κομμένα ἀπὸ τὰς ἀγρυνίας, τὸ πρόσωπόν της τὸ ὅποιον ἡ ἀνέχεια ἀδυνατίει, τὰ πληγωμένα δάκτυλά της καὶ τὸ φέρεμά της τὸ ὅποιον καθ' ἐκάστην ἐφθειρέτο.

Μίαν ἡμέραν — ἀπὸ τότε ἤρχισε τὸ μαρτύριόν μου — ἤλθε μετὰ νέον φέρεμα.

Ἀμέσως μοὶ κατεσπάραξε τὴν καρδίαν ἡ ὑπόψις. Ἄλλ' αὐτὴ μετὰ ἐννόησε καὶ μοὺ εἶπε γελῶτα.

— Κυττάζεις τὸ φέρεμά μου!... Ἦ Κλοτίλδη μοὺ τὸ εἶδω. Τὴν ξέρεις, ἐκεῖνη ποὺ εἴμεθα τὴν πρώτην φορὰ ποὺ σὲ εἶδα... Ἐχει τώρ ἕνα ἐραστήν ὁ ὅποιος καταζοδεύεται δι' αὐτήν. Ἄμα μετὰ εἶδε ἔτσι πτωχὰ ντυμένη μοὺ ἐχάρισεν αὐτὸ τὸ φέρεμα τὸ ὅποιον ἔχει φορέσει τέσσαρες ἡ πέντε φοραῖς. Τὸ δὲ ὀρθωτὰ ὀλίγον, καὶ ἔγεινε καινούργιον...

Δὲν ἦτον ἀλήθεια.

Ποτέ, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ ἐζούσαμεν μαζὺ ἡ Μαργαρίτα δὲν μοὺ ὠμίλησε περὶ τῆς Κλοτίλδης ὡς περὶ φίλης. Τότε ἔμειναν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, ἐγειτόνεμον, ἐπήγαιναν μαζὺ εἰς τοὺς δημοσίους χωροὺς καὶ μόνον ἔως ἐκεῖ. Ἐφανταζόμην τὴν Κλοτίλδην ὡς κόρην χωρὶς νεότητα καὶ χωρὶς κάλλος πτωχῆν νὰ κάμνη ἐντύπωσιν ὑπὸ τὸ ψιμύθιον μόνον εἰς κανένα μεθυσμένο. Ἄλλὰ νὰ εἴρη πλοῦσιον ὁ ὅποιος νὰ ἐξοδεύῃ τόσα! Δὲν ἦτο ἀλήθεια καὶ ἂν ἀμφίβηλα θὰ ἐπειθόμην ἂν ἐβλεπα τὰ μάτια της ὅπου τὸ βλέμμα ἔτρεμε καὶ τὰ βλέφαρα ἀνοιγοέκλειον ταχέως διὰ τὸ ψεῦδος.

Ἐτοιμαζόμην νὰ τῆς εἰπῶ τὴν ἰδέαν μου, νὰ τὴν ὑβρίσω, νὰ τῆς κάμω ἱστορίας, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ δὲν ἐπιστρέψῃ πλέων καὶ ἐκρατήθη.

ΑΠΟ ΤΕΣ «ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΕΣ»

Τὸ φλάμπουρο.

Κεντάει χρόνια ὀλόκληρα
ἔς τὸ φλάμπουρο τὸ ροδομέταξο ἢ παρθένα
τὴν λαμπροφόρα Ἀνάστασι
κεντάει μετὰ σῶματα μαλαματοπλεγμένα.

Κεντάει φωτοπρόσωπο
τὸν Ναζωραῖο, ἔς τοὺς αἰθέρας ποὺ πετάει
καὶ ἀπὸ τὰ μεσοῦρανα
τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου διαλαλάει.

Τέτοια εἰκόνα τέλεια,
μετὰ τὴν λάμψιν, ὡμορφιά καὶ μεγαλεῖο,
ζωγράφος ποῖος ἀθάνατος
τῆς εἶδωκε αὐτὸ τὸ κάλλος της τὸ θεῖο;

Ἦ δὴ δὴν ἡ μάγισσα,
ὁ θαυμαστός καὶ ὁ θεόπνευστος τεχνίτης
εἶναι ὁ πόθος ὁ ἅγιος,
εἶναι ἡ πίστις, ποὺ ἔχει ἢ κόρη ἔς τὴν ψυχὴ της.

Κεντάει ἢ παρθένα ὀλόκληρη
καὶ ἀπάνω ἔς τὸ χαριτωμένο κέντημά της
γαίρει τὰ πρῶτα λούλουδα,
ποὺ ἀνθοῦν ἀμάραντα μέσ' ἔς τὴν καρδιά της.

**

— Χρυσὴ ἀρχοντοπούλα μου,
ἔς τὸν μάγγανό σου τί κεντᾶς καὶ νυκτερεύεις;
καὶ ἀπὸ ἔχεις πλοῦτη ἀμέτρητα,
γιατὶ τὰ μάτια σου σκοτίζεις καὶ δουλεύεις;

— Σταυρώσου καὶ προσκύνησε
τὴν ζωγραφίαν μου, χριστιανέ. Ἀγγέλοι πλέκουν
καὶ γνέθουν τὸ μετὰξί μου
καὶ μετὰ φωτίζουν καὶ κοτὰ μου παραστέκουν.

Μιὰ νύχτα τ' ὠνειρεύθηκα
ἔς τὸ φλάμπουρο λαμπρὴ Ἀνάστασι ἂν κεντῶσω,
τότε θ' ἀνοίξῃ ἢ τύχη μου,
τὸν ὠραιότερο νυμφίον ἢ ἀποκτήσω.

— Νὰ ζῆς, ἀγνὴ παιδοῦλα μου,
ποὺ ἔχεις φωτόκτιστο ἱερὸ μέσ' ἔς τὴν ψυχὴ σου,
ποὺ ἐνθεῖα αἰσθήματα
ὄμοιοιτᾶ ψάλλουνε τοῦ παραδείσου.

Καὶ ὅταν θὰ στηλώσουμε
τὸ φλάμπουρο ἔς τῆς ἐκκλησιᾶς μας τὴν κολῶνα,
χρυσὴ θὰ σοῦ φορέσουμε
καὶ ἀστεροστόλιστη τῆς παρθενίας κορώνα.

**

Ἄκοὺς θρηνηλογήματα,
τροπάριο ἀκοὺς ἀργὰ νὰ ψάλλουν καὶ θλιμμένο
καὶ βλέπεις πλοῦσια λειψάρο
μέσ' ἔς τοῦ χωριοῦ τὸν δρόμο τὸν ἀνθοστρωμένο;

Ἐξηκολοῦθει νὰ μοὺ ὀμίλῃ μετὰ ἀγάπην καὶ νὰ μοὺ λέγῃ τὸ κερδίσει τώρα τρεῖς καὶ πενήντα ὡς τέσσαρες τὴν ἡμέραν ὅτι εἶχε πολλὴν καὶ δὲν ἀκούσε καὶ ἐσκέπτετο νὰ πάρῃ μίαν μαθήτριά. Ἀρμάθιαζε ψεύματα, ἤμην βεβαίως.

Μολονότι ἠσθανόμην ἐντὸς μου τρικυμῖαν πόνου καὶ ὀργῆς, εἶχα τὴν δύναμιν νὰ μείνω ἡσυχος μέχρι τέλους, εἶπα μόνον ὀλίγας λέξεις εἰς ὄλην αὐτὴν τὴν φλυαρίαν. Θὰ ἀπέδωκε βεβαίως τὴν σιωπὴν μου εἰς τὴν λυπηρὰν μου κατάστασιν καὶ μετὰ ἀφῆκε σχεδὸν χαρούμενη νομίζουσα ὅτι τὴν ἐπίστεψα.

Λοιπὸν ἡ Μαργαρίτα μετὰ ἠπάτα. Ἐνῶ ὑπέφερα χάριν της τὴν ποιὴν τῶν κλεπτῶν ἀπέκτησεν ἐραστήν — τί λέγω; — ἐπληρώνετο ἴσως μετὰ τὴν νύκτα ὅπως ἄλλοτε καὶ διὰ κουρέλια. Τὴν εἶδα μετὰ νέον φέρεμα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν της θὰ εἶθα στοίχημα, ὅτι θὰ ἤρχετο μετὰ νέα χειρόκτια καὶ μετὰ ὠραῖον κηπέλλο. Καὶ μετὰ εἶπεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψεύματα διὰ νὰ με προετοιμάσῃ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας της τουαλέτας. Καὶ δὲν ἐσκέφθη νὰ φέρῃ τὰ παλαιὰ της ἐνδύματα διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ με ἰδῇ ἢ καὶ ἂν τὸ ἐσκέφθη δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἰδοῦν μετὰ τριμμένον φέρεμα! Ὁχι! Ἐπροτίμησε νὰ εἴρη διάφορες ψευτιὰς καὶ θὰ εἶπεν ἴσως σηκώνουσα τοὺς ὄμους, «τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, ἂν δὲν πιστεύσῃ» ὡς κουτὴ ἢ πρόστυχῃ! Καὶ δι' αὐτὴν ἐγὼ ὑποφέρω φυλάκισμένος καὶ ἀτιμασμένος.

Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ κάμῃ τοιαύτην ἀτιμίαν, ἐπειδὴ δὲν μετὰ ἀγαπᾶ διατὶ ἔρχεται νὰ με βλέπῃ; Ἐ διάβολε, ἀπὸ μικρὰν εὐαισθησίαν ἀπὸ οἶκτον ἀνόητον ὅπως θὰ ἐπήγαινε πορτοκάλια εἰς τὸ νοσοκομεῖον διὰ τὴν ὑπέρτριάν της.

Τὶ αἶσχος! Μετὰ εὐσπλαγχνίζεται.

ΑΠΟ ΤΕΣ «ΕΛΠΙΔΕΣ»

Ὁ μενεξέξ.

Ἄπὸ τὸν κόσμον τὸν παλῶ
κάτι μοὺ δίνεις
κάτι ἔς τὰ στήθη μου σκορπᾶς
κάτι μετὰ ἀφίνεις.

Τοῦ περασμένου μου καιροῦ
ἕνα τραγοῦδι
γλυκὰ μοὺ ψιθυρίζεις,
ὡ λουλοῦδι.

Κι' ἀπ' τῆς ζωῆς μου τὸ βαθὺ σκοτάδι
μονάχος σου ξεθάφεις
τοῦ πρώτου ἐρωτᾶ της τὸ σημάδι
καὶ μιὰ κανδύλα ξαναθάφεις.

Ὁ μενεξέξ μου ὀλοδροσε,
ψυχὴ τοῦ κάμπου μυρωμένη,
καὶ τὴν καρδιά μου ν' ἀγαπᾶς
ἢ μπορεῖς τὴν ξεχασμένη.

ΝΙΚ. Α. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Για ιδέες, για ιδέες το φλάμπουρο,
που του Σωτήρος την Άνάστασι εικονίζει,
πρώτο μπροστά 'ς το λείψανο,
για ιδέες πώς πάει περίφωρο και κυματίζει.

Σάν πάχη βλέπεις διάφανη,
ώρειρεμένη μιὰ ψυχή γὰ τ' ἀγκαλιάζει
και τὸν Χριστὸ γ' ἀσπάζεται
και μετ' ἀχνᾶτά της φερὰ γὰ τὸ σκεπάζει :

Αὐτὸ τ' ὠρατο λείψανον
και ἡ ὡμορφιά, που πάει ἀλλοῦ γὰ τραγουδήσει,
εἶναι ἡ παρθένου ἡ πάναρη,
τὸ ἀγιασμένο φλάμπουρο που ἔχει κερτήσει.

Πῶς τ' ὄνειρο ἀλήθεψε...
Χθὲς 'τέλειωσε τὸ φλάμπουρο και πάει τώρα
ἡ θέλα ψυχή τυμπό της
γὰ βρῆ τὸν Ναζωραῖο 'ς τοῦ φωτός τὴν χώρα.
I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΥΚΟΛΑΚΩΝ ΠΙΣΤΙΣ
(ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

(Συνέχεια κκι τέλος)

Ἐν τούτοις πλείστοι νέοι ἀνέσυραν τὸν νεκρὸν ἔξω τοῦ τάφου· καίτοι δ' ἦτο διάτρυτος πλέον ἐκ τῶν κτυπημάτων, ἡσφαλισθῆσαν ἔτι μᾶλλον προσδέσαντες αὐτὸν ἰσχυρῶς εἰς τινα κορμὸν ἐλάτης· εἶτα τὸν ἔσυραν μεθ' ἑαυτῶν, τῶν παιδῶν ὄλων ἀκολουθούντων, μέχρι μικροῦ τινος περιβόλου κειμένου ἐναντι τῆς τοῦ Roglonovich οἰκίας. Ἐκεῖ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων προητοιμασμένοι μέγας ἐκ ξύλων και ἀχύρων σωρός. Ἦναψαν πυρὰν και ρίψαντες εἰς αὐτήν τὸ πτώμα ὠρχοῦντο γύρωθεν τῆς ἀμιλλώμενοι ἅμα τις νὰ κραυγάζῃ πλειότερον και ἀνασκαλίζοντας ἀκαταπαύστως τὴν πυρὰν. Ἡ μεμολυσμένη ἀναθυμίασις, ἡ ἐκ τοῦ καιομένου πτώματος ἐκπεμπομένη μ' ἠνάγκασε νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω πᾶραυτα και νὰ ἐπανακάμψω εἰς τὸν τοῦ ξενίζοντός με οἶκον. Οὗτος ἔβριθε κόσμου· και ἀφ' ἐνός μὲν οἱ ἐν αὐτῷ ἄνδρες μετὰ τὰς σύριγγας εἰς τὸ στόμα διηνεκῶς ἐκάπνιζον, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ γυναῖκες ἐφανάσκουν ὄλαι ὀμοῦ, παρηνοχλοῦσαι διὰ τῶν συχῶν τῶν ἐρωτήσεων, τὴν ἐν τρομακτικῇ ὠχρότητι διατελούσαν ἀσθενῆ, ἧτις μετὰ κόπου ταῖς ἀπήντα. Ὁ λαϊμὸς αὐτῆς ἦτο περιτετυλιγμένος ἐκ ρικῶν ἐπικεχρισμένων διὰ τοῦ ἐρῆθροῦ και μεμολυσμένου ἐκείνου ρευστοῦ, ὅπως ἐξελάμβανον ὡς αἷμα και τὸ ὅποιον φρικώδη ἀντίθεσιν ἔφερε πρὸς τὸν τράχηλον και τοὺς ἡμιγύμνους τῆς ταλαίνης Khava ὤμους.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὄλων ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἀπεχώρησε, ἔμεινα δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἀπηλλαγμένοι παντὸς ξένου. Ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε μακρά. Ἡ Khava ἐφοβέτο καθ' ὑπερβολὴν τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός, ἤθελε δὲ ὅπως πάντοτε τινα ἐγγὺς τῆς ἔχη, ἵνα ἐπαυροπῆ ἐπ' αὐτῆς. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῆς—κεκοπιακῶτες ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας— ἤδυνάτου νὰ μένωσιν ἕννοι, προσεφέρθη ἐγὼ αὐτὸς ὡς νοσοκόμος, ἡ δὲ προσφορά μου ἐγένετο εὐγνωμόνως ἀποδεκτῆ. Ἐγνωρίζον ἄλλωστε ὅτι ἡ πρότασις μου οὐδὲν τὸ ἄτοπον ἐνεῖχε ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἦθη τῶν Μορλάκων.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰς νύκτας ἀς διήλθον πλησίον τῆς δυστυχούς ἐκείνης κόρης. Ὁ τυχὼν ἐπὶ τοῦ διαπέδου

κρότος, ὁ συριγμὸς τοῦ βορρᾶ, ὁ ἐλάχιστος τέλος θόρυβος τὴν ἐκκαμὴ νὰ σκιρτᾷ. Ὅτε ἀπεκοιμᾶτο ἔβλεπε ὄραματα φρικώδη, συχνάκις δ' ἀρυπνίζετο ἐκτινασσομένη και ἐκπέμπουσα κρυγᾶς. Ἡ φαντασία τῆς ἦτο προσβεβλημένη συνεπιεῖσθαι ὀείρου, κατέστη δὲ παράφρων ἐκ τῶν τρομακτικῶν διηγημάτων, ἅτινα τὰ μυθολογία τοῦ χωρίου γραῖδια τῇ ἐδιηγοῦντο. Ἐνίοτε, αἰσθανομένη τὰ βλέφαρά της κλειόμενα, μοι ἔλεγε : «Μὴ κοιμᾶσαι, σὲ παρακαλῶ. Κράτει τὸ κομβολόγι(1) 'στὸ ἔνα σου χέρι και στ' ἄλλο τὸ χαντζάρι σου· φύλαγέ με καλά». Ἄλλοτε πάλιν δὲν ἀπεκοιμᾶτο ἂν δὲν ἐκράτει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν αὐτῆς τὸν βραχιονά μεν· και τὸν ἔσφιγγε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔβλεπέ τις τὸ ἀποτύπωμα τῶν δακτύλων τῆς ἐπ' αὐτοῦ.

Τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποτρέψῃ τῶν ἐρεβωδῶν ἰδεῶν ὑφ' ὧν κατετρόχετο. Ἀπετροπιάζετο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ θανάτου και ἐνόμιζε ἐκυτὴν ἐντελῶς ἀπολωλιῦαν, παρ' ὄλους τοὺς παρηγορητικούς λόγους, οὓς ἐλέγομεν αὐτῇ. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἡ ἰσχυρότης τῆς κατέστη ἐκπληκτικῆ· τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν καθολικηρίαν ἄχροα και οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἔτι μᾶλλον ἡστραπτον· ἦτο πραγματικῶς τρομακτικῇ τὴν θέαν.

Ἐπειράθη ν' ἀντιδράσω ἐπὶ τῆς φαντασίας τῆς, προσποιούμενος ὅτι συμμερίζομαι τὰς ἰδέας τῆς. Δυστυχῶς σκώψας προηγουμένως τὴν μωροπιστίαν τῆς δὲν ἠδυνήθη ἤδη νὰ τύχῃ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς.

Εἶ τον αὐτῇ ὅτι ἐν τῇ πατρίδι μου ἐδιδάχθη τὰ κατὰ τῆς μαγείας μέσα και ὅτι λίαν τελεσφόρον ἀφορισμὸν κατὰ τῶν κακῶν πνευμάτων ἐγνωρίζον, ἂν ἤθελε δὲ, με κίνδυνον αὐτῆς τῆς ζωῆς μου πρὸς χάριν τῆς θὰ τὸν ἀπήγγελλον.

Κατ' ἀρχὰς ἡ φυσικὴ τῆς καλοκαγαθία τὴν ἠμποδίσσε ἵνα μετὰ τῶν θείων μ' ἀναμίξῃ, μετ' ὀλίγον ὅμως ὁ πρὸς τὸν θάνατον φόβος τὴν παρέσυρε και με παρεκάλεσε, ἵνα εἰς πρᾶξιν τὸν ἀφορισμὸν μου θέσω.

Ἐγνωρίζον στίχους τινὰς τοὺς Ρακίνα ἐκ στήθους, μετὰ στόμῳ δ' ἀπαγγέλλας αὐτοὺς τῇ ταλαίνῃ κόρῃ, ὡς σατανικὴν ὄντως διάλεκτον τοὺς ἐξέλαβε. Εἶτα προστρέθων τὸν λαϊμὸν τῆς κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, προσεποιήθη ὅτι ἐξήγαγον ἐξ αὐτοῦ μικρὰν τινα ἄκνηθον ἐρυθρὰν, ἣν εἶχον κεκρυμμένην μέσα τῶν δακτύλων μου. Τὴν ἐβεβαίωσα μετὰ μεγίστης σοβαρότητος ὅτι ἡ ἄκνηθα ἐξήχθη ἐκ τοῦ λαϊμοῦ τῆς και ὅτι ἐπομένως ἐσώθη. Πλὴν ἐνατενίζουσα με μετὰ σκυθρωπότητος εἶπε· «Μὲ γελᾷς· εἶχες τὸ ἀγκάθι αὐτὸ κρυμμένον μέσα σένα κουτάκι· σὲ εἶδα· δὲν εἶσαι μάγος». Τοιούτωτρόπως τὸ τέχναμά του τῇ προϋξήνησε μᾶλλον βλάβην ἢ ὠφέλειαν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔδαινε ἐπὶ τὰ χεῖρα.

Τὴν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς νύκτα μοι ἔλεγε· «Φταῖω γὼ ἂν πεθάνω. Ὁ δεῖνα (μοὶ ὠνόμασε νεανίαν τινα τοῦ χωρίου) ἤθελε νὰ με κλέψῃ. Ἐγὼ ἀρνήθηκα και τοῦ εἶπα, πῶς γὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω θέλω νὰ μοῦ φέρῃ μιὰ ἀσημένια ἀλυσίδα· σὸ καὶρο αὐτὸ ἐπάνω που πῆγε 'στὴ Marcaska γὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἦρθε ὁ βρυκόλακας.—Κ' ἔπειτα—προσέθεσεν αὐτῇ—ἂν δὲν ἤμουσε ἐγὼ 'στὸ σπῆτι 'μπορούσε νὰ σκότωνε τὴ μητέρα μου. Καλλίτερα πάλι πούρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα». Τὴν ἐπιούσαν ἐκάλεσε τὸν πατέρα της και τὸν ἠνάγκαζε νὰ τῇ ὁμώσῃ, ὅτι ὁ ἴδιος—ἵνα μὴ και αὐτῇ βρυκόλαξ καταστῇ—τὸν τράχηλον και τὰς ἰγνύας θὰ τῇ ἀποκόψῃ, μὴ θέλουσα οὐδεὶς ἄλλος πλὴν αὐτοῦ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τοῦ σώματός της τὰς ἀνωφελεῖς ταύτας ὠμότητας. Εἶτα ἐνηγκαλί-

(1) Τὸ κομβολόγιον κατέχει ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι τόποις θέσιν φυλακτηρίου ἐναντίον τῶν κακῶν στοιχείων, ἀφοῦ ὅμως πρότερον ἐξαγιασθῇ ἐν τόπῳ ἱερῷ.
Σ. Μ.

σθη τὴν μητέρα της και τὴν παρεκάλεσε, ἵνα εἰς ἀγίον τιος ἀνθρώπου τάφον μεταβῇ, κείμενον ἐγγὺς τοῦ χωρίου, και ἐξαγιαζούσα ἐκεῖ ἕνα κομβολόγι, νὰ τὸ φέρῃ μετὰ ταῦτα τῇ ἰδίᾳ. Ἐθαύμασα τὴν λεπτότητα τῆς χωρικῆς Khava, ἧτις ἐρεῦρε τὴν πρόφασιν ταύτην, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μητέρα της· νὰ παρασταθῇ κατὰ τὰς τελευταίας της στιγμᾶς. Εἶτα μ' ἠνάγκασε ν' ἀποσπάσω φυλακτῆρίν τι τοῦ λαϊμοῦ τῆς, και μοι εἶπε :

«Φύλαγέ το καλά, ἐλπίζω πῶς θὰ εἶναι περὶ ὠφέλιμο σὲ σένα». Κατόπιν μετ' εὐδλαθείας τῶν ἀχράντων μυστηρίων μετέλαβε, μετὰ δύο δὲ ἢ τρεῖς ὥρας οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς κατέστησαν ἀπλανεῖς και ἡ ἀναπνοή της ἀγωνιώδης και συνεχῆς. Αἶφνης, ὄραζαμένη τοῦ βραχιόνος τοῦ πατρὸς της, ἐφάνη ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του..... και μετὰ μικρὸν ἐτετελεύτησε. Ἡ ἀσθενεία της διήρκεσε ἕνδεκα ἡμέρας. Ἐκατέλειπον μετὰ τινὰς ὥρας τὸ χωρίον, στέλλων ἐξ ὄλης καρδίας τῷ σατανᾷ τοὺς βρυκόλακας τὰ φαντάσματα και τοὺς διηγηθέντας τὰς ἱστορίας των. (1)

(1) Ἐγὼ δ' ὁ μεταφράσας τὰς ἥκιστα πιστευτάς ταύτας ἱστορίας, δὲν στέλλομαι εἰς τὸν διάβολον, ὡν βέβαιος ὅτι με ἔστειλον πρὸ πολλοῦ εἰς αὐτὸν οἱ ἀναγνώσταί μου.
Σ. Μ.

P. H. E. LEGRAND

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟΥ ΛΟΓΙΟΓΡΑΦΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ ΦΩΒΕΛ

Τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ μὴ δημευθέντων πλέον ὑπὸ τοῦ Choiseul, ὁ Φωβὲλ ἐσκόπει νὰ καταστήσῃ ταῦτα γνωστὰ τῷ κοινῷ, ὅπως ὠφελῆθῃ και δοξασθῇ. Ἀπὸ τοῦ μηνὸς παχυνῶδους ἔτους Γ' συνέτασεν ὑπόμνημα ἐκθέτων τὰς ἀνακαλύψεις και τὰ σχέδιά του. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἀπεστάλη εἰς Γαλλίαν διὰ τοῦ Descroches. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἀπήντησε φαίνεται (1) ἐνθαρρυντικῶς τῇ 15 ἀνθοφόρου· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐπικολούθησε τὰς ὑποσχέσεις τῆς. Ὁ Φωβὲλ ἐπελήρθη τοῦ ἔργου, ἐπέμενε δὲ τοσούτο μᾶλλον ὅσον οἱ χρηματικοὶ αὐτοῦ πόροι ἐξηντλοῦντο κατὰ μικρὸν· ὅπως λάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Choiseul ὀφειλόμενα αὐτῷ χρήματα, κατέσχε 24 κιβώτια ἀρχαιοτήτων εὐρισκομένων ἐν Ἀθήναις· τῇ 2 θεριστοῦ ἔτους Δ' προέτεινε τῷ Διευθυντῆρι τὴν ἀγορὰν τῶν κατασχεθέντων κιβωτίων. Τῇ 25 καρποδότου, νέαν ἀπήθνην ἱκετευτικῆν ἀναφορὰν, ἣν ὁ ἀποστείλας Beaujour, (*), τῇ 30 παχυνῶδους, θερμῶς ὑπεστήριξε (2). «Παρακαλῶ, πολῖτα Ὑπουργέ, νὰ με ἐξουσιοδοτήσετε : α') νὰ δώσω ὠρισμένον ποσὸν τῷ πολίτῃ Φωβέλ, ὅπως μὴ ἀναγκάζεται ἕνεκα τῆς πενίας νὰ παραχωρῇ ἄγγλους περιηγηταῖς τὰς ζωγραφίας και τὰ σχέδια ἅτινα ἡ ἐθνικὴ τιμὴ δέον νὰ ἐπιφυλάξῃ εἰς τὰς γαλλικὰς τέχνας· β') νὰ πειράξῃ τὸν καλλιτέχνην τοῦτον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὕλης διὰ νέαν συγγραφὴν περιηγήσεως, ἀνὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, μάλιστα δὲ πρὸς συμπλήρωσιν γενικοῦ χάρτου τῆς χώρας ταύτης· ὃν ἕνεκα τῶν προξενικῶν μου ἐργασιῶν δὲν δύναμαι νὰ συμπληρώσω μόνος· γ') νὰ χρησιμο-

(1) Ὁ Φωβὲλ λέγει τοῦτο ἐν τῇ ἐπιστολῇ του 25 καρποδότου ἔτους Δ'. οὐδὲν ἔχον τῆς ἀπάντησεως ταύτης εὐρον, οὔτε μνηεῖν ταύτης ὑπὸ τοῦ Φωβέλ, ἐν τοῖς πρακτικαῖς τῆς ἐπιτροπῆς, δικτηρομένης ἐν τοῖς ἐθνικοῖς ἀρχείοις (A F, B', 17. AF, B', 30 και 31)

(*) Ἐγεννήθη τὸ 1765 και ἀπέθανε τὸ 1836. Ἐγραψε τὸ «Tableau du commerce de la Grèce» (Σ. Μ.).

(2) Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, φάκελλος τοῦ προξενίου Θεσσαλονίκης.

ποιήσω αὐτὸν εἰς ἐρεύνας τινὰς χρυσίμους εἰς τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστήμας και τὰς τέχνας· δ') νὰ παραχωρήσω αὐτῷ τὴν μικρὰν μονὴν τῶν Καπουκίνων ἐν Ἀθήναις ὡς οἰκῆμα και ἐργαστήριον αὐτοῦ... (3). Ἴσως θὰ ὑποκαύσητε τὸν ζῆλον τοῦ πολίτου Φωβέλ, ἐὰν ἀξιώσητε, πολῖτα Ὑπουργέ, ν' ἀναθήσητε αὐτῷ ἐντολήν τινα τῆς Δημοκρατίας ἀρχαιολογικὴν ἐν Ἀθήναις· φαίνεται μοι ὅτι διὰ τῆς νέας ταύτης εὐνοίας ἡ κυβέρνησις θὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν πρὸς τὰς τέχνας ἔρωτα αὐτοῦ...».

Ἄμα ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ ἀφίκετο εἰς Γαλλίαν, ὁ Φωβὲλ εἶχεν ἤδη ἱκανοποιηθῆ· ἐπιστολὴ τις τῆς 8 παχυνῶδους ἔτους Ε' (4) ἀνήγγελλε τῷ Γάσπαρῃ ὅτι τῇ 28 παρελθόντος ομιχλώδους, τὸ Διευθυντήριον ἐνέκρινε τὴν ἀγορὰν τῶν κιβωτίων τῶν ἀρχαιοτήτων και ὅτι ὁ πρεσβευτῆς θὰ μετρήσῃ τὸ ποσὸν τῶν δισχιλίων πιάστρων. Μῆνας τινὰς βραδύτερον (Ἀύγουστος 1797) ὁ Cousinéry ἀπέτεινε συγχαρητήρια πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ φίλον ὡς «μισθοδοτούμενον και γενόμενον μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν τεχνῶν». Ἡ ἀναγόρευσις αὐτοῦ ὡς μέλους ἀντεπιστέλλοντος εἰς τὸ τμήμα (ἀρχαιοτήτων και μνημείων) ἐγένετο τῇ 13 Φεβρουαρίου 1796. Τέλος τῇ 25 καρποδότου, ἔτους Ε', ὁ ὑπουργὸς ἔγραψε τῷ Γάσπαρῃ : «Παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ εἴπητε τῷ πολίτῃ Φωβέλ ὅτι ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν (ἡ χρονολογία παρέμεινε λευκὴ) και εὐχαριστῶ ἀνέγνωνα τὰς ἐν αὐτῇ περιεχομένας ἐνδιαφερούσας πληροφορίας. Ἐπαινῶ τὸν ζῆλόν του, ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς ἀνακαλύψεις ὠφελίμους εἰς τὰς τέχνας και τὰς ἐπιστήμας, ἐπιθυμῶ εὐλοκῶς νὰ ἐπιτύχῃ τῆς δικαίας ὑποστηρίξεως ἣν ἀναμένη και ἐξασφαλισθῇ αὐτῷ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς κυβερνήσεως». Ὁ Φωβὲλ ἀνέλαβε και πάλιν τὸ σχέδιον ν' ἀνασκάψῃ τὴν Ὀλυμπίαν· ὁ Verninac παρέσχεον αὐτῷ χρηματικὸν τι χορηγήμα· και ἀπέστειλε συστατικὰ πρὸς τὸν πασᾶ τοῦ Μωρέως, ὅστις εὐμενῶς ἔβλεπε τὴν ἐπιχείρησιν. Δυστυχῶς, ὁ πασᾶς οὗτος μετετέθη, και ἔδει νὰ ἀναμένη ὁ Φωβὲλ νέας πρὸς τὸν διάδοχον αὐτοῦ ἐπιστολάς (5). Πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀτυχῶν περιστάσεων ἠθέλησε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ ἔγγραφα του και νὰ δημοσιεύσῃ περιήγησιν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Cousinéry ἐνθαρρύνει αὐτὸν ἐν τῇ ὑπὸ χρονολογίαν 10 Ὀκτωβρίου 1797 ἐπιστολῇ : «Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐὰν θέλετε νὰ ἐργασθῆτε, θὰ μᾶς γνωρίσητε καλῶς τὴν Βοιωτίαν, τὴν Φωκίδα και τὴν Ἀττικὴν. Ἐχετε μέσα ὡν ἄλλοι, πολλῶν ὑμῶν σοφώτεροι στεροῦνται. Ἐπωρλήθητε τοῦ πλεονεκτήματος τούτου· στερεῖσθε βιβλίων, ἀλλὰ τὰς σημειώσεις ὑμῶν δύνασθε καλῶς νὰ ἐπεξεργασθῆτε ἐν Παρίσι, ὅπου και τοὺς συγγραφεῖς δύνασθε νὰ συμβουλευθῆτε, και βοηθ νὰ προσλάβητε πρὸς καθοδήγησιν ὑμῶν...».

Μετ' οὐ πολὺ παρουσιάσθη ἐκούσιός τις συνεργάτης, οὐχὶ τοιούτος εἶον ἤρχετο αὐτῷ ὁ σὺμφρων Cousinéry, ἀλλ' ὅμως ἱκανὸς νὰ παροῦσῃ τὸ θέρρος τοῦ Φωβέλ και νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν ἐν ἀνάγκῃ : ὁ Casimir Rostan, βραδύτερον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Μασσαλίας, ἐκ τῶν Γάλλων ὄλτινες κατήλθον εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν ὅπως ἀποδώσου τοῖς Ἑπτανησίσι τὴν ἐλευθερίαν. «Ἐπεχείρησα, γράρει τῷ Φωβέλ τῇ 1 καρποδότου ἔτους ΣΤ', μετὰ τὴν εἰς Παρίσι εἰσπένδοσιν αὐτοῦ, σχέδιον οὗ ἡ ἐκτέλεσις ἐξήρηται ἀπολύτως ἀφ' ὑμῶν, και ἐν ᾧ περὶ ὑμῶν μᾶλλον ἢ περὶ ἐμοῦ φροντίζω... Διὰ τοῦ ἐσκαλιστοῦ φίλλου θὰ ἴδῃτε ὅτι ὁ ζωγράφος Cassas δημοσιεύει τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν ἄλλων σοφῶν συγγραμμάτων σπουδαίων περὶ μέρους τινὸς τῆς Τουρκίας· δὲν ἔχετε τὸ θέρρος ν' ἀναλάβητε παρόμοιον ἔργον διὰ τὴν Ἑλλάδα ; Εἶναι

(3) Ὁ Φωβὲλ εἶχε προλάβῃ τὴν ἐπίσημον ἄδειαν, διότι κατὰ 76ριον τοῦ 1794 ὁ Σκροφάνης εὗρεν αὐτὸν ἀποκατεστημένον εἰς τὸ Φανάρι τοῦ Διογένοους.

(5) Papiers, VIII, fo 40,

καθηκόν σας και πρέπει να εκπληρώσετε τοίτο ταχέως; η βραδέως; χίριν των φίλων των επιστημών και των τεχνών. 'Αλλ' όμως φοβούμαι ότι ή ονειρία σας και ή φυσική υμών άφροντισία θά σάς εμπυδίσωσιν από του να εγείρητε το λαμπρόν τούτο οικόδομημα πρὸς δόξαν υμών. Προτείνω υμῖν να ενώσητε τὰς μικράς μου ανακαλύψεις, τὰ έργα μου και τήν υλην μου περι. 'Ελλάδος εις τὸν άπειρον φιλολογικὸν πλοῦτον δν συνελέξατε ἐν τῇ ώραία ταύτῃ χώρα. Θά συνεργασθώμεν πρὸς δημοσίευσιν τῆς ἐκτάκτου συλλογῆς ἣν κατέχετε. Τὸ σύγγραμμά μας θά πραγματοποιήτε πᾶσαν τήν γεωγραφίαν τῆς 'Ελλάδος, τήν αρχαίαν και νεωτέραν κατάστασιν αὐτῆς, και αὐτὴν τήν φυσικήν ιστορίαν τῆς χώρας. Μετὰ θάρρους δὲ λέγω υμῖν, ὅτι ἐὰν δὲν συνεργασθῆτε μετ' ἐμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μεγάλου τούτου σχεδίου, οὐδέποτε θά τὸ ἐκτελέσητε μόνοι. Οὐχί ἐλλείψει μέσων, ἀλλὰ διότι οὐδέποτε θ' ἀποτινάξητε τὸν ζυγὸν τῆς άφροντισίας; και δὲν θά ἐπιδοθῆτε μετὰ ζήλου εις τὸ ἔργον, ἐὰν δὲν σᾶς παροξύνῃ τις.... 'Ελθωμεν ἤδη εις τοὺς λόγους ὁτινες μοι παρέσχον τὴν ιδέαυ ταύτην. 'Ο πρῶτος εἶναι ὅτι πάντες οἱ περιηγηταὶ ἄγγλοι, γάλλοι, σουηδοί, κτλ. οἱ διερχόμενοι τῶν 'Αθηνῶν ἐπωφελοῦνται τῶν φώτων και ἀνακαλύψεων σας, δημοσιεύουσι δὲ τὰ έργα τῶν κόπων σας οὐδαμῶς μνημονεύοντες υμών: ὁ δεύτερος, εἶναι ὅτι ἐὰν τυχὸν ἀποθνήητε ἐν 'Αθήναις, ἅπας ὁ πλοῦτος υμῶν θά διασπάρῃ και οὕτω οἱ κόποι σας θ' ἰποβῶσι εις μάτην.... 'Απαλλάχθητε ὅτω τὸ δυνατόν ταχύτερον τῶν ἐν 'Αθήναις δεσμῶν, τακτοποιήσατε τὰς ὑποθέσεις σας και ἔλθετε πρὸς συνάντησίν μου...., ἐλπίζω δὲ να ἐπιτύχω παρὰ τῆς κυβερνήσεως πύρους ἰκανοῦς διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν μας....»

'Επειδὴ ὁ Φωβέλ ἔλαβε ἀργὰ τὰς προσφορὰς ταύτας δὲν ἀπεδέχθη αὐτάς. Τὸ σχέδιόν του ἦτο ἀρ' οὐ ἀνακάλυψῃ τὴν 'Ολυμπίαν, να ἐπανέλθῃ εις Γαλλίαν· ἀλλὰ πᾶσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἐματαίωσεν αἴφνης ὁ ἐν Αἰγύπτῳ πόλεμος. 'Επιστολὴ τις τῆς 29 Θερωμοδώρου ἔτους ΣΤ', ἀναφέρει εις τὸ ὑπουργεῖον τὴν ἐν 'Αθήναις ἐπικρατήσαν συγκίνησιν, ὅτε ἔμαθον ὅτι ὁ γαλλικὸς στόλος ἐπερᾶν πρὸ τῆς 'Αλεξανδρείας. «Σήμερον ἀνεγνώσθη διάταγμα τοῦ Σουλτάνου, ὅπως τεθῆ τὸ φρούριον ἐν καταστάσει ἀμύνης, να πληρωθῶσιν αἱ ὑπάρχουσαι δεξαμεναὶ ὕδατος και να γείνωσι πᾶσαι αἱ ἀπιτούμεναι προμήθειαι ζωοτροφῶν. 'Αγγέλλει ὠταύτως τὸν ἀπόπλου πλοῦ ἔκ Κωνσταντινουπόλεως, πεπληρωμένου πολεμοφοδίων εις τὴν ἀκρόπολιν. 'Ανεξαρτήτως τοῦ διατάγματος τούτου ἐγνώσθησαν δύο ἔτερα ἐν Εἰβορία ὧν ἀγνωστὸ περιεχόμενον· αἱ γενόμεναι προπαρασκευαὶ ἐν τῇ χερσονήσῳ ταύτῃ δέσπειραν γενικὴν ταρχήν.» Μετὰ τινα χρόνον, οἱ ἐν 'Αθήναις Γάλλοι ἐβλήθησαν εις τὸ δεσμοκτήριον. 'Η ἀλληλογραφία τοῦ ἄγγλου John Tweddell (*) περιέχει σπουδαίας τινὰς λεπτομερείας περὶ τῆς τύχης τοῦ Φωβέλ, και περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἅτινα ἐκώλυσεν ὁ πόλεμος. «Εἶδον τὸν Φωβέλ, γράφει ὁ Tweddell τῷ Spencer Smythe, ἐπιτετραμμένῳ τῆς 'Αγγλίας, τῇ 4 'Ιανουαρίου 1799· ἀναμένει ἀπὸ ἡμέρας εις ἡμέραν ἐπιστολήν σας· εὐτυχῶς διέσωσε μέγα μέρος τῶν ἐγγράφων, τῶν σχεδίων του, κτλ. ἐὰν οἱ ἐπιζητούντες αὐτὰ τὰ ἐλάμβανον, ἡ ἀπώλεια θά ἦτο μεγίστη διὰ τὰς τέχνας και τὸν Φωβέλ. Κέκτηται πολυτιμο-

(*) Περὶ τοῦ Tweddell, Βλ. 'Επ. Σταματιάδου. Οἱ Κιταλόνοι ἐν τῇ 'Ανατολῇ, οἱ, προσετέθη και ἀνεκδότος τις χρονολογία τῶν 'Αθηνῶν γραφείσα ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Πιττάκη. «Ὁ νέος τῇ ἡλικίᾳ και πεπαιδευμένος, εἰδήμων προτέτι και τῆς ἑλληνικῆς μαθησεως και μάλιστὰ τῆς περὶ τοὺς ποιητάς, εἶχε και ἄριστον χαρακτήρα τοῦ γράφειν ἑλληνιστί.» Συνεπεία τῶν πρὸς τὸν ἄγγλον πρεσβευτὴν ἐπιστολῶν αὐτοῦ, ἐλευθερώθησαν οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ και 'Αθήναις φυλακισμένοι Γάλλοι. 'Ασθενήσας ἐν 'Αθήναις, ἀπέθανε τὴν 13 'Ιουλίου 1799 και ἐτάφη εις τὸ Θησεῖον-σ. 325-326 (Σ. Μ).

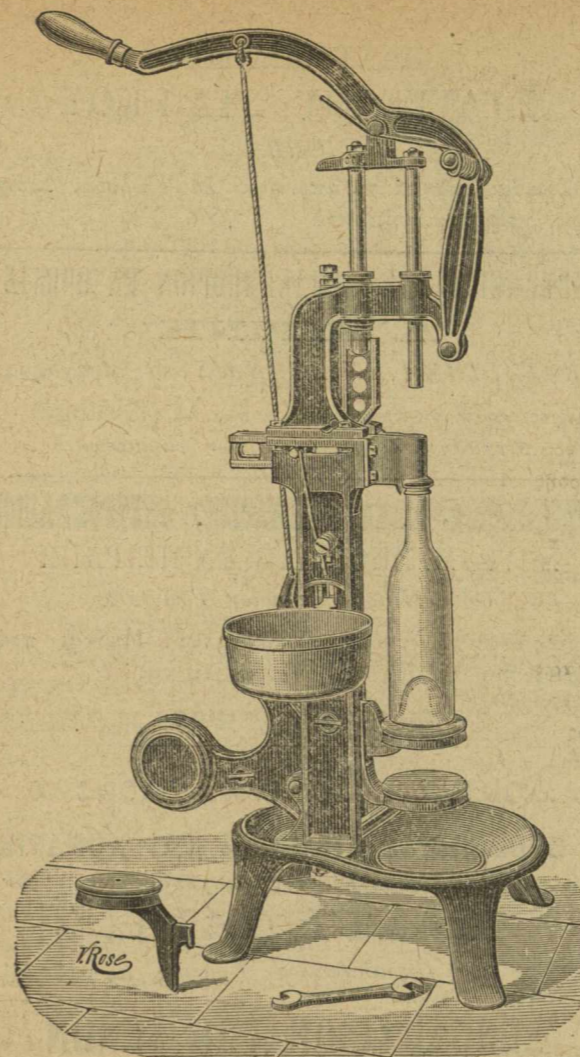
τάτην υλην, διὰ τὸν ἀδαῆ ὀρθοκλῶν ὁμοιάζουσαν πρὸς συλλογὴν ἱερογλυφικῶν. Μοι εἶπε ὅτι τὸ μόνον σχέδιον σχεδὸν περτωμένον ὅπερ ἔχει εἶναι τὸ τοῦ Θησείου, ἀφ' οὗ ἔλειπον μόνον τ' ἀνάγλυφα, και ἄλλαι τινες λεπτομερείαι. 'Ο κ. Hawkins ἔλαβε πάντα ὅσα ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ περιείχοντο τετελεσμένα. 'Η ὑγίεια αὐτοῦ εἶναι προφανῶς μεταθεβλημένη ἔνεκα τῆς ἀνησυχίας και τῆς καθειρσεως· μικρὸν πρὶν συλληφθῆ, ὑπέστη σπουδαίαν ἐγγείρησιν (1), ἐὰν δὲ δὲν ἀποδοθῆ αὐτῷ τάχιστα ἡ ἐλευθερία, φοβούμαι μὴ ἴδῃ μετ' οὐ πολὺ τὸ τέρας τῶν γηίνων αὐτοῦ μόχθων. Ποιούμενος χρῆσιν τῆς ἐπιρροῆς υμών πρὸς ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ, θά παράσχητε σπουδαίαν ἐκδούλευσιν εις πάντα φίλον τῶν τεχνῶν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν μακρῶν και ἐπωφελῶν ἐρευνῶν τοῦ Φωβέλ ὡς πρὸς τὰς ἀττικὰς ἀρχαιότητας: τὰ ἔκτακτα φυσικὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ και αἱ μεγάλαι εὐκολαὶ ἄς εἶχε ὅπως ἴδῃ και ἐξετάσῃ και τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, και οἱ καρποὶ τῶν σοφῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θά παράσχωσιν μαθήματα και χαρὰν τοῖς πᾶσι. Μέρους, και μέρος σπουδαῖον, τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀπώλετο ἤδη· ἡ πρώτη αὐτοῦ πρᾶξις, ἅμα συνελήφθη, ἦτο να διατάξῃ τὸν ὑπὲρ τὴν του να καταστρέψῃ τὸ ἐν ἀναγλύφῳ διάγραμμα τῆς 'Ακροπόλεως ὅπερ ἐπιμελέστατα και ἀκριβέστατα εἶχεν ἐκτελέσῃ. Τὸ διάγραμμα τούτο περιεῖχε πᾶσαν λεπτομερείαν τῆς ἄλλοτε ποτε μεγαλοπρεποῦς ἀκροπόλεως. 'Η καταστροφή αὐτοῦ εἶναι ἔργον θλιβερόν, διότι οὐδέποτε οὔτε ὁ Φωβέλ οὔτε ἄλλος τις θά δυναθῆ να ἐπισκεφθῆ ἐλευθερώς πάντα τὰ μέρη τῆς νῦν ἀκροπόλεως. Μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος να παράσῃ ὑμῖν ἡμίσειαν δωδεκάδα μεγάλων ἀπόψεων και τοπογραφικῶν τῆς χώρας σχεδίασμα, ἀλλ' οὔτε τὸ πνεῦμα οὔτε τὸ σῶμα ἔχει ἐλευθερον, ὅπως ἀσχοληθῆ πρὸς τούτο. 'Υπὸ πᾶσαν ἐπιθυμίαν, ἡ ἀπελευθερωσις τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἐπιθυμητή. Τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ θά ὦσιν ὠφέλιμα και ὑμῖν και τῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ ἂν μείνῃ ἐπὶ πολὺ καθειργμένος, και ἐσπερημένος τῆς συνήθους αὐτῷ ἀσκήσεως, κατατροχόμενος και μακρινόμενος ἐκ τῶν συνεπειῶν νόσου, τὸ πᾶν ἀπώλετο... 'Ομοιωγῶ ὅτι λίαν ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτόν. 'Ετέρα ἐπιστολὴ τοῦ Tweddell, τῆς 18 προσεχοῦς Μαρτίου, ἐπανορθῶ ἐν μέρει τὴν πρώτην.

«Ὅταν ἐφθασα ἐδῶ, μοι ὑπέδειξεν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον οὐδὲν σχεδὸν τελειωμένον περιεῖχε· τούτο ἔλεγε φοβούμενος μήπως ἀφαιρεθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ ἀπροσδοκῆτως αἱ σημειώσεις τῆς· διότι ὑπέδειξαν αὐτῷ ὅτι ἐσκόπον ν' ἀφαιρέσωσι αὐτάς. 'Αλλὰ κατὰ μικρὸν, ἐξήγγιξε διάφορα σχέδια ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου του, περὶ τὰ 40 ἢ 50 ἅτινα ἤδη κομοῦσι τὸ ἐμὸν χαρτοφυλάκιον. Τὴν τύχην ταύτην ὀφείλω εις τὴν χρηματικὴν ἀνέχειάν του, διότι καιτοι ἐπλήρωσα ἰκανά, με βεβαίαι ὅτι ἐν ἄλλῃ στιγμῇ δὲν θά μοι παρεχώρει τοιοῦτον ἀριθμὸν σχεδίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλῶν οὐδὲ ἀντίγραφον ἐκέκτητο». Τὰ ἔγγραφα τ' ἀγορασθέντα ἀντὶ ἑκατοντάδος λιρῶν, μετηνέχθησαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγοραστοῦ (25 'Ιουλίου 1799) εις τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγγλικὴν πρεσβεῖαν.

(ἀκολουθεῖ)

(1) 'Η ἐγγείρησις κήλης, ἣν ἐποιήσατο 'Αλβανός τις, τῇ 28 Μαρτίου 1798. Αἱ λεπτομερείαι τῆς ἐγγείρησεως ταύτης περιγράφονται ἐν χειρογράφῳ φύλλῳ, και ἐν τῷ Voyage en Morée, τοῦ Rouqueville, (Α', 427 κέ). 'Εκ τῆς ἀναγνώσεως γίνεται ὀφθαλμὸν, ὅτι ὀλίγην εἶχεν ἐμπιστοσύνην ὁ Φωβέλ εις τὸν ἰατρόν, και ὅτι ἄρας πρὸς τὸν πρῶτον, ἀπηύθυνε τὰς τελευταίας αὐτοῦ βελήσεις, τῷ κ. Rouque (Rouqueville, Y. en Morée, σ. 430).

Τύποις 'Αποστολοπούλου

Γ. ΜΠΡΕΛΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ὁδὸς Δώρου 4 (πλατεῖα Ὀμονοίας)

Κατασκευάζει τοὺς τελειότερους τεχνητοὺς ὀδόντας τῶν νεωτέρων ἐφευρέσεων Εὐρώπης και Ἀμερικῆς.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

'Οδὸς Βουμβουλίας

'Εγγώριος βιομηχανία ἀνωτέρα και τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὑπὸ ἐπιθετικὸν στερεότητος και καλαισθησίας.

Μία δοκιμὴ θέλει πείσει πάντας περὶ τῆς τελείας ἐργασίας τοῦ κ. Ν. Παρασκευοπούλου.

Ἰστορίαι Ζυράιου

ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΥ

Ἰστορίαι Ζυράιου

ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ κάτωθι δημ. Θεάτρου

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΝΑΥΠΑΓΙΩ

'Απαντα τὰ εἶδη τῶν ὑφασμάτων, νήματα ἐγχώρια και ἀγγλικὰ και πάντα τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΛΕΩΝ. Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶδη διὰ Κλωστήρια, Ὑφαντήρια, Ἀτμομύλους, Σιδηρουργεῖα, Ευουργεῖα, Σιδηροδρόμους και Ἀτμόπλοια.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗΚΟΝ

Προμήθεια μηχανημάτων ἐν γένει, ἐγκατάστασις και τοποθέτησις αὐτῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

'Ο ἐν Billefranche οἶκος τοῦ κυρίου

B. ΒΕΡΜΟΡΕΛ

διὰ τῆς ἀπὸ 6)18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἐπιστολῆς του μοι ἀνέθεσε τὴν γενικὴν ἐν 'Ελλάδι ἀντιπροσωπεῖαν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων του.

Π. Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

'Εν Ζακύνθῳ.— Πλατεῖα Γεωργίου.

Τὸ μόνον Ζαχαροπλαστεῖον ὅπερ προμηθεύει τὰ γλυκύσματά του παρασκευάζόμενα ἐξ ἀγνοῦ βουτύρου και ἐν γένει καθαρῶν ὑλικῶν και τούτο ὀφείλεται εις τὸν ἀριστοτέχνην

κ. ΓΕΡΑΣ. ΡΟΜΑΝΤΖΑΝ

ΧΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ και ΛΥΜΠΟΥΣΗ

Χρώματα Λινέλαια και Βερνίκια ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς.

ΑΘΗΝΑΙ—'Οδὸς Ἀγίου Μάρκου ἀριθμ. 54

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΟΥΔΡΑΣ
ΣΟΦΙΑΣ ΒΙΣΒΑΡΔΗ
Ἐν Ζακύνθῳ

Πούδρα ὀσφύος ἀγνή. Βαφή τριχῶν. Ἀρώματα ἐκ γνήσιου ἀποστάγματος ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς μυροβόλου Ζικύνθου.

ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ε. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΥ Ἐν Κερκύρα
Παράγει τον ἐκλεκτότερον ἄρτον Α' ποιότητος.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ «Ο ΓΑΜΒΡΙΝΟΣ»
ΣΤ. ΡΙΖΙΚΑΡΗ Ἐν Κερκύρα

Τὸ καθ' ὅλα Ἑρωπαϊκὸν Ζυθοπωλεῖον ὁ ΓΑΜΒΡΙΝΟΣ πλὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ ζύθου καὶ τῶν νωποτάτων ἐδωδίων παρέχει καὶ ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτά.

Ἰδιαιτέρα διαμερίσματα, περιτοίσεις, καθαριότης καὶ εὐθηνία.

ΣΠΥΡ Γ. ΚΑΡΤΕΡ

Κατάστημα ὠρολογιοποιίας καὶ χρυσοχοΐας
Ἐν Κερκύρα -- Ὁδὸς Γεωργίου

Ἄπαντα τὰ κοσμήματα ἀπαραμίλλου τέχνης καὶ λεπτότητος ἐκ χρυσοῦ ἀργύρου καθὼς καὶ ὠρολόγια διαφόρων τιμῶν.

ΟΙΝΟΠΝΕΜΑΤΟΠΟΙΕ.ΟΝ ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΝΔΑΡΗ
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Τὸ ἀγνότερον κονιάκ ἐκ μοσχάτης σταφυλῆς παρασκευάζεται τὸ κατάστημα καθὼς καὶ πάντα τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά καὶ ὑδύποτα.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
Π. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Ἐν Κερκύρα (Πλησίον τῆς πλατείας)

Ἄπαντα τὰ γλυκύσματα ἐξ ἀγνοῦ βουτύρου, ἅπαντα τὰ ἀποκρυσταλλωμένα φρούτα, ἅπαντα τὰ ποτά εἰς τοῦ φιλοπροόδου Π. Καλλινίκου. Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο εἶναι ἓνα κομμάτι Παρισιοῦ στὴν ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΛΒΕΡΤΟΥ

Πλατεία Μητροπόλεως

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε τὰ ἐκλεκτότερα σιγαρέτα καὶ καπνά.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
Ν. ΣΑΡΤΣΕΝΤΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἐρμού.

Εἰς τὸ πλουσιώτατον κατάστημα τοῦ κ. Ν. Σαρτσέντου θὰ εὕρηται ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς πολυτελείας ἄρώματα, γάντια, ὀμβρέλλας, καὶ ὅ, τι δῆποτε ζητήσετε,

Γ. ΘΕΡΙΑΝΟΣ

Ὁδοντοίατρος ΕΝ ΛΑΥΡΙΩ

Σφραγίζει καὶ ἐκρίζωνει ὀδόντας ἀνωδύνως διὰ τῶν τελειότερων εὐρωπαϊκῶν μεθόδων.

Κατασκευάζει τεχνητοὺς ὀδόντας καὶ ὀδοντοστοιχίας

Ἀμερικανικοῦ συστήματος

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΣΤΑ.Ι.ΚΟΥ
ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ ἀποικιακὰ καὶ ἐδωδία. Σιδηρικὰ διάφορα, χρώματα κτλ. κτλ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΙΟΝ ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ
Δ. ΒΥΡΙΝΗ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ὁδὸς Δραγατσαρίου
Πλήρες χημείον, παρασκευάζει ὅλα τὰ (Essange).
Μεγάλη ἀποθήκη ὀλων τῶν φαρμάκων.

ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΑΛΕΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΣΠΥΡ. Μ. ΣΚΟΡΔΙΛΗ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ὁδὸς Μιαούλη πλησίον Τρούμπας

Ἄρτος ὀλων τῶν τιμῶν καὶ ποιότητων. Πάσαι πρώτης ποιότητος, ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἀλεύρων εἰς τὰς τελευταίας τιμὰς.

Δόμινα, Δόμινα, Δόμινα
ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΩΣ
Πωλοῦνται εἰς τὸ Κατάστημα γυναικείων πλῶν
ΚΑΓΓΕΛΑΡΗ

Παραπλεύρως Ἐρμείου

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Δ. ΜΑΛΜΠΡΟΥΚ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ

Ἐπὶ τῆς πλατείας. Καθαριότης καὶ περιποίησης ἀρίστη.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΗΩΣ»

Πλατεία Ἱεροῦ Λόχου

Ἀπαραμίλλος ἐπιτυχία, καλλιτεχνικωτάτη ἐργασία.
εὐθηνία πρωτοφανής.

